

Siklósi András

A trianoni nemzetgyilkosság egyetemes hatásai és revíziójának sürgető parancsa

Mottó:

1, „Ha az ember az igazságnak csak egy kis részletét is megismeri, és ha ennek az igazságnak a fel nem ismerése az övéinek ártalmára lehet, akkor nincs joga azt ki nem kiáltani – történjék bármi azzal, aki kimondja.” (Henri Pozzi)

2, „A békeszerződések nem koporsók, amelyekből a legyőzötteknek sohasem szabad kilépniük.” (Benito Mussolini)

3, „Mindenki hazája szent. Belőlük egynek elpusztítása is felér az emberi faj megcsonkításával. Egy nép legyilkolására irányuló szándék Isten elleni hadüzenet, támadás az élet rendje és a történelmi gondviselés ellen. Lelkiismeretünk szerint büntény. Bűneink azonban – hála legyen Istennek – mégsem hiábavalóak: elkövetőjükre terhet, romlást, büntetést hoznak.” (R. P. Gratry atya – Notre Dame, Párizs)

4, „Egy nemzet sincs megalázva azzal, hogy legyőzték, vagy ha aláírt – késsel a torkán – egy végzetes békeszerződést. Becstelenné válik azonban, ha nem tiltakozik, ha tönkretételéhez maga is hozzájárulását adja. Nem a vesztes a bukás, hanem a lemondás...” (Théophile Delcassé – francia külügyminiszter)

5, „Trianon tehát történelmi tévedés, földrajzi szörnyzsülött, gazdasági lehetetlenség, igazságtalan békeszerződés önmagában és tragikus következményeiben.” (Yves de Daruvár)

A trianoni katasztrófát a bolsevizmus évtizedeiben említeni is tilos volt, de „szalonképes” politikai körökben ma is kerülendő témának számít. Ennek ellenére az utóbbi pár évben számos jó szellemű, elmélyült, figyelemfelkeltő cikk, tanulmány és monográfia született itthon is, sőt az emigrációban készült korábbi művek jelentős része is hozzáférhető a komolyan érdeklődők számára. Persze a hallgatag, álmos többség alig tud erről; szó sincs tehát arról, hogy a bennük foglalt gondolatok népünk egészét áthatják, ill. agymosott, elsvatagosodott tudatát hasznosan megtermékenyítik. Igen kevesen vagyunk, akiket e súlyos nemzeti tragédia állandóan foglalkoztat, jóllehet hozzáállásától, viszonyulásától függetlenül, a belőle fakadó gondokat és terheket az egész magyarság a zsigereiben hordozza, s amíg képtelen eredményesen megbirkózni velük, addig reménye sem lehet a megújulásra és fölemelkedésre.

Felelős hazafiak, becsületes értelmiségiek sokasága kongatja a vészharangot, hiszen az eltelt közel három emberöltőnyi idő alatt **népünk a végpusztulás küszöbére jutott, több ezer esztendő történelmének mélypontjára**, olyan feneketlen kútba, ahonnan csak roppant energiák mozgósításával sikerülhet a feltámadás. A pesszimistábbak szerint azonban a nemzethalál mindenképpen elkerülhetetlen, s rajtunk már az Isten sem segíthet; itt már az égi csoda vagy egy fantasztikus csodasorozat is elégtelen. Egyre fogyatkozik azok száma, akik derűsen néznek a jövőbe, akik még hisznek valamilyen gyökeres fordulatban, s közülük is kevesen vannak, akik nem kívülről, a tőlünk nagyrészt független külső körülmények pozitív változásaitól várják mindezt. Viszont elenyésző kisebbségbe szorúlnak azok, akik a kellő ismeretek birtokában nemcsak passzívan szemlélődnek, esetleg tudásukat másoknak is átadják, hanem akik aktív küzdelemre, kitartó helytállásra buzdítják a nemzetet, vagy legalább szűkebb pátriájuk atyafiságát. Mert az most már tökéletesen bizonyos, hogy a trianoni pestist, az életünket mérges pókként átszövő és sakkban tartó **trianoni rémálmot csupán egy hatékony egységfrontba tömörülve, egymással és elszakított testvéreinkkel megingathatatlan szolidaritást vállalva, kizárólag a saját erőnkben bízva, minden áldozatra és harcra készen győzhetjük le. Azaz sürgősen cselekednünk kell**, mert ebben az önző és aljas világban a legszebb gyászbeszéd, a legalaposabb bizonyíték, a legkiválóbb nyomtatvány, a legforróbb hazaszeretet, a legősibb jog s a legtökéletesebb igazság is hatástalan, és alig több az üres semminél. Haladéktalanul más útra kell lépünk, azonnal tennünk kell valamit túlélésünk,

megmaradásunk érdekében, mert ezt a munkát senki más, semmilyen álságos nagyhatalom vagy világbíró hivatal helyettünk el nem végezheti.

Trianoni számokban, tényekben, magyarázatokban, publikációkban immár nincs hiány, ami feltárható és kibányászható, szinte maradéktalanul rendelkezésünkre áll, amit pedig titok és homály fed, az valószínűleg örökre rejtve marad előttünk. Ismereteinket legföljebb pontosítani, árnyalni lehet a további kutatásokkal és felfedezésekkel, de ez a kíváncsi történészek dolga; a politikusoknak s a nemzetvédőknek egész más a kötelessége. Jómagam az utóbbiak közé tartozom, ezért **dolgozatom elsődleges célja: a meggyújtott fáklya továbbadása, a gyakorlati iránymutatás.** Nem óhajtok rögeszmésen „eredeti” lenni, sem átláthatatlan adathalmazokat görgetni, sem bárkiket unalomig ismételni, csupán a legszükségesebbek tudatos felhasználásával és fölemlítésével szeretnék valami újat mondani, ám kerülve a plakátszövegek frázispuffogatását. Bizonyítani akarom következtetésem helyességét, elképzeléseim megvalósíthatóságát, anélkül, hogy kizárólagosságra törekednék. Azért fogtam tollat, mert az igazságot nem lehet elégszer elkiáltani, ugyanakkor nem titkolt céloom az sem, hogy hatékony fegyvert nyújtsak mindenre elszánt bajvívó bajtársaimnak, valamint fölrázzam közönyös, fásult, lélekben fáradt honfitársainkat, hogy közülük is egyre többen álljanak a mi oldalunkra. **Már nincs hova hátrálnunk, a további lemondás és beletörődés maga az oktalan halál,** a temetők államközi békéje, a tömegsírok borzalmas status quoja; míg a bátor önvédelem, a kemény szembeszállás ellenségeinkkel, a hősiesség végvári harc visszahozhat valamit abból, amit elődeink vérrel-verejtékkel megőrzött örökségéből könnyelműen eltékozoltunk.

* * *

I. A sátáni békemű történelmi előzményei, bűnei és a felelősök

Az újabb őstörténeti (régészeti, antropológiai, genetikai, település- és gazdaságtörténeti, nyelvészeti, mitológiai-vallási, kulturális-művészettörténeti stb.) kutatások egyértelműen igazolják, hogy **a szkíta (szittyá)-turáni fajtájú (nem pedig finnugor!) magyarság a világ egyik legrégebbi származású ősnépe,** mely számos beolvadt vagy kihalt, esetleg töredékeiben megmaradt rokonával, azonos töről fakadó testvérével szemben (pl. szumirok, káldeusok, óegyiptomiak, szabirok, etruszkok, párthusok, mayák, inkák, kelták, hunok, avarok, besenyők stb.) **a ma élő nemzetek sorában egyedül őrzi a legtökéletesebben bolygónk ősnyelvét, őskultúráját és őshagyományait.** A mi szebb napokat látott, hatalmas és dicső nemzetünk többet adott a világnak, mint bármely pöffeszkedő ellensége, mint a Föld bármelyik egyeduralomra törő törpe vagy óriás etnikuma. A ház- és templomépítést, a kereket, a kocsit, a vitorlás dereglyét, az emelőcsigát, az öntözőrendszert, az agyagművességet, a kézműipart, az ásót, az ekét, a fémkohászatot, az íjat és nyilat, a sütést, a főzést, a sörkészítést, az élelmiszer tartósítását mi találtuk föl; mi vezettük be az állattartást, a földművelést, a törvényeket, az írást s szükségből, a lovas-nomád kultúrát (zabla, kengyel, nyereg, sarkantyú, szablya, csizma, süveg, nadrág, jurta, kumisz...); magas szinten műveltük a matematikát, a csillagászatot, a gyógyítást, a szobrászatot, festészetet, zenét és a költészetet is; miénk a Föld legelső egyistenhite! (Hol van ettől a zsidók bálványimádása, személyre szabott, bosszúálló törzsi Jehovája, s a Mózes-arcúra formált Ószövetség összelopkodott passzusai és gyarló hamisításai?!) **A mi vérünkből eredt Nimród, Atilla, Buddha, Zarathusztra, Árpád, Boldogasszony Anyánk és Szentlélektől fogant gyermeke, Jézus.** Hol az az önjelölt vagy „választott” nép, mely hozzájuk fogható nagyságokat képes, csak egyet is, fölmutatni? Isten egyszülött Fia cáfolhatatlanul a magyar népből származik; létezik-e ennél méltóbb elismerése egy nemzet kiválóságának? – s mi mégsem tekintjük magunkat kiválasztott fajnak, mert valljuk, hogy Istenünk előtt minden ember és minden népcsoport egyenlő. (Vagy tán vannak, akik mégis egyenlőbbek?!)

Egyes vélemények szerint a Kárpát-koszorú egy ölelésre tárt karhoz hasonlít; mások úgy tartják, hogy egy anyaméhet formáz (melyhez a Balkán hegyei jelentik a csatlakozó petevezeték), azaz a születő

élet szimbolikus helye; vannak, akik szerint pont olyan, mint egy emberi agy, tehát a világ szellemi-lelki központját hivatott képviselni. Elvitathatatlan, hogy ez a terület – mely egyszerre gyönyörű természeti képződmény és titokzatos, misztikus vidék – a Teremtő különös szeretetével övezett **eredendő őshazánk, ahova sehonnan se jöttünk**, ahol mindig otthon voltunk, s ahonnan kisebb-nagyobb számban időről időre kirajzottunk a Közel-Keletre, Eurázsia egyéb térségeibe vagy a többi kontinensre, s ahova ismételten vissza-visszatértünk, mint simogatásra vágyó gyermek az anyaölebe. E páratlanul gazdag, fenséges és harmonikus ország évezredek óta táplálta és védte népünket, minden szükségeset bőséggel ontott hűségese fiainak. Nem véletlen, hogy annyi más népcsoport próbált betörni ide, s elfoglalni, elorozni tőlünk jogos tulajdonunkat. **Nekünk nem kellett hazát szerezni**, másoktól országot rabolni, hiszen **előttünk nem élt itt senki**; sem morvák, sem szlávok, sem latinok, sem semmilyen egyéb náción. Ellenkezőleg, ők akartak kitérni minket, ezért kellett olykor távolról hazatérő véreinknek szétcsapni köztük, nehogy a hivatlan vendég parancsoljon a házigazdának. Ez a **honvisszafoglalás több lépcsőben történt**, utoljára Árpád fejedelem törzsei vették birtokukba a kies Kárpát-Duna-medencét. Trianonig annak egészét vagy egyes részeit tartósan nem is tudta elhódítani senki. Európában és másutt sincs ilyen változatos táj, ehhez fogható geográfiai, vízrajzi, gazdasági egység, valamint hadászati védelemre alkalmas terület; itt minden növény megterem, minden állat megél, minden nyersanyag és energiaforrás rendelkezésre áll, **lakói teljes önellátásra képesek**.

Egy ilyen édenkertet, mint a Kárpát-medence, mások is örömmel megszereznék, s egy ilyen büszke, alkotó nemzetet (bár semmi rosszat nem csinált nekik!) sokan irigyelnek, gyűlölnék, s nem nyugszanak, míg föl nem morzsolják, vagy romlásba nem döntik. **Szent Istvántól** máig egész történelmünk az idegenek aknamunkájáról, ördögi büntetteiről, meg-megújuló támadásairól tanúskodik, melyek ellen – **életterünk és népünk megtartása végett – folytonos önvédelmi harcokat kellett vívni**, több-kevesebb sikerrel. 1000 év keserves, véres küzdelmeiben minden hősiesség, hit és hazaszeretet dacára egyre fogyatkoztunk, gyengültünk, zsugorodtunk. **Szent László** s az **Árpád-házi** királyok, majd **Károly Róbert, Nagy Lajos** s a **Hunyadiak** alatt vitézül álltuk a sarat, utána azonban vereségeink sokasodtak, s ritka fellángolásaink ellenére sohasem sikerült tartósan visszakapaszkodnunk a korábbi szintre. Féregként rágták testünket az idegen mótely, **kígyóként nőtték keblünkön a más fajtájú ragadozó népek**. Nem érezve a később végzetessé váló veszélyeket, minden hozzánk menekült, hontalan csavargót oktalánul befogadtunk, megtörve ezzel faji, kulturális, nyelvi s vallási egységünket. Mint az ígéret földjére, úgy özönlött ide rác (szerb), tót (szlovák), oláh (román), horvát, sváb (német), zsidó és cigány. E kései „honfoglalók” békésen, háborítatlanul, a mi terhünkre szaporodtak és tollasodtak, élethalálharcainkban is gyakran a húsunkba tépő ellenségeinket támogatták; miközben mi magunkért, értük s még a „keresztény” Európaért is verekedtünk. Azokért a sanda mészárosokért, akik mindvégig barbár pogánynak bélyegeztek, kiközösítettek és száműztek a „kultúrnépek” sorából, akiktől mákszemnyi jót sem kaptunk, ám annál több megvetést, árulást, fosztogatást kellett elszenvednünk. Nagy tragédiáinkat, **Muhit, Mohácsot, Nagymajtényt, Világost** valahogy mégis kihevertük; tatárok, törökök, németek s a kisebb véredek halálos harapásaiból mindig magunkhoz tértünk, de **tekintélyünk, szerepünk, mozgásterünk és etnikai arányunk folyamatosan csökkent**. 1910 körül az eredetileg színmagyar Kárpát-medencében már csak 52 %-os minimális többséggel rendelkezünk. Ez a jóvátehetetlen fordulat egyrészt példátlanul barátságos és nagyvonalú nemzetiségi politikánknak „köszönhető”, másrészt a kártékony **Habsburg-dinasztia** hosszú, tervszerű fellazításának és rombolásának eredménye.

Trianonhoz vezető kényszerpályánkat vizsgálva, a múlt század végének 3 fontos eseményét semmiképpen sem kerülhetjük meg. Az 1848-49-es szabadságharcunk durva eltiprását követő féktelen zsarnokság és magyarüldözés után, 1867-ben létrejött a hóhér és áldozata közötti **Kiegyezés**, megalakult az **Osztrák-Magyar Monarchia**. Ez számunkra is bizonyos látszatszabadságot biztosított, s lehetővé tette a

meredek gazdasági felívelést, ill. a polgárosodást; valójában inkább ürügyet szolgáltatott későbbi kivéreztetésünkhöz. 1868-ban parlamentünk minden józanságot félredobva megszavazta az **Eötvös-féle zsidó emancipációs törvényt**, mely a nemzetiségek után immár a Galíciából és mindenünnen tömegesen bevándorló hitsorsosoknak is korlátlan lehetőségeket nyújtott. Pár év alatt számuk a semmiből 800 ezerre emelkedett, s rövidesen megkaparintottak minden kulcspozíciót az iparban, a kereskedelemben, a bankok élén, a sajtóban, a színházakban, az oktatásban és a kulturális életben. Az 1883-as hírhedt **tiszaeszlári bűnper** végleg megpecsételte sorsunkat; az izraelita gyilkosok felmentése egyértelművé tette, hogy nálunk az történik, amit ők akarnak, mi pedig némán tűrhetjük az orcsóan kisémmizést, vagy mehetünk világgá. Ezek a minden eddigi ellenségünkénél mohóbb és kíméletlenebb döglegyek módszeresen fogtak belső leépítésünkhöz, szemtelen tönkretételünkhöz és fölzabálásunkhoz. **Cion bölcsei már a századfordulón kiadták a jelszót: meg kell szereznünk a magyarok hazáját!** E kettős, Habsburg-„kazár” szorításban népünk cél nélkül vergődött, bérrabszolgává, földönfutóvá züllött. Valódi múltjától, ősi hagyományaitól, szokásaitól fokozatosan megfosztva, „finnugorra” lefokozva tengette sivár életét. De lelketlen főuraink s az élvezeteket hajszoló dzsentrik sem sokat törődtek nemzetünk nyomorúságával, sőt inkább a még megszerezhető koncon marakodtak. Nagy látnokunk, **Istóczy Győző** és világos fejű társai, vagy **Prohászka Ottokár, Bangha Béla** és mások hiába figyelmeztettek az idegen térfoglalásra, hiába jósolták meg a közelgő földrengést, nem igazán hallgatott rájuk senki.

Már jóval a háború és Trianon előtt a nyugati hatalmak ill. a Habsburgok több ízben fölbíztatták, fölláztatták ellenünk az amúgy is egyre öntudatosabb és pimaszabb nemzetiségeket, valamint a határainkon kívül élő testvérnépeiket. Ezek irredenta vezetői eleinte titokban, később egyre nyíltabban készültek országunk részbeni vagy teljes megszállására; látszólag „jogaikért”, „egyenlőségükért” léptek föl, közben alattomos, hazug, agresszív propagandával gyűlöletet keltettek a magyarság ellen; elmaradottságuk fő okát a magyar elnyomásban megjelölve. Holott **Európa egyetlen országában sem élveztek akkora szabadságot, olyan garantált esélyegyenlőséget a kisebbségek, mint nálunk.** A mi hazánkban nemhogy nem üldöztek senkit származásáért, hanem valóságos paradicsomi állapotok uralkodtak más régiókhoz képest (pl. Franciaország, Spanyolország, Brit Birodalom, Oroszország stb.), azaz szinte minden ésszerű kívánságot gálánsan teljesítettek törvényhozó és végrehajtó szerveink, gyakran az államalkotó magyarság rovására. Pedig óvatosabban kellett volna bánnunk az engedményekkel, mert ekkoriban már nyilvánvalóvá váltak a **szélsőséges pánszláv, pángermán, nagyromán és zsidó területhódító törekvések.** Magyarország történelme során mindig csak ősi határait, lakóinak szabadságát, életét védte; legföljebb az ellenség kiverése vagy támadásának megelőzése végett léptünk idegen földre (ill. olykor szövetséges kötelességeink teljesítése okán), de sohasem területablás szándékával. A küszöbön álló **világháborúhoz tehát semmilyen érdekünk nem fűződött**, s a kontinens kormányfői közül egyedül **Tisza István** volt az, aki határozottan tiltakozott hadba lépésünk ellen (akit később emiatt orvul meggyilkoltak!). A háború főként az **Antant érdeke** volt, mely politikai-gazdasági elsőbbségét a feltörekvő **Központi Hatalmak** (elsősorban a Monarchia) szétrobbantásával és eltaposásával próbálta megőrizni. Ténylegesen azonban az akkor még láthatatlan, ám igencsak számottevő **szabadkőműves-zsidó világmaffia provokálta ki**, hiszen a harcokból s a sikeres befejezést követő osztzkodásból ő húzhatta a legkomolyabb hasznot. A 4 évig tartó ádáz küzdelmekben **egyik fél sem győzött**; az I. világháború kimenetelét az USA belépése döntötte el, nem annyira katonai erejével, mint a liberális **Wilson elnök 14 pontjával.** Ennek lényege, hogy elismeri a népek önrendelkezési jogát, s a békeszerződéseket, határmódosításokat nem győztesek és legyőzöttek kötik meg, hanem egyenrangú tárgyaló partnerek; vitás eseteknél pedig népszavazást alkalmaznak, azaz az önkénnyel szemben mindenütt az igazságot és méltányosságot juttatják érvényre. Valójában ez a nagyszerű, demokratikus elvrendszer csupán mézesmadzag, fondorlatos csalétek volt, mert a Párizs környéki békeparancsokban

pont az ellenkezője valósult meg, hideg, kegyetlen, logikátlan, embertelen módon; az abszurd színjáték csúcsaként maga Wilson is megtagadta (szemére hajította!) korábbi magasztos elveit.

Elmaradtak tehát a mindent eldöntő, legvéresebb végső ütközetek. A fegyverszüneti egyezmények alapján (senki sem kapitulált!) a hadseregek békésen visszatértek országaikba. Meg kell említenünk, hogy **a magyarok remekül állták a próbát, s mindenütt határainkon kívül, idegen területeken harcoltak, a Kárpát-medence földjét egyetlen ellenséges csizma sem tiporta.** Hazatérésüket az általános kimerültség, a fájó veszteségek ellenére sem vereségként élték meg. Több mint hiba, **szörnyű bűn volt azonban leszerelni és fölöszlatni őket.** Azok a zsidók, akik a lehangosabban ordibáltak a háború mellett, most hirtelen mind pacifisták lettek, elszánt békepártiak, még a katonák pusztá látványa is irritálta őket. (Micsoda pálfordulás a „damaszkuszi úton”!) A magyar honvédség ekkoriban nemcsak Közép-Európában a legnagyobb létszámú, legütőképesebb fegyveres erő, hanem szükség esetén képes volt elrettenteni vagy visszaverni bármely nagy hatalmat is, amennyiben kalandor akciókat kezdeményez ellenünk; a **Kisantant** csapatait pedig fél kézzel megsemmisítette volna. **Egy hazánkat oroszládként védelmező nemzeti hadsereggel szemben a „győztesek” semmilyen megalázó, sértő békét nem kényszeríthettek volna ránk, és egy zsebkendőnyi földet sem rabolhattak volna tőlünk.** Ahogy a **Kemál Atatürk** vezette hősies török honvédek is meghiusították országuk szétszabdalását, s az utolsó szálig kiverték a betolakodókat Anatóliából. Mi pedig ahelyett, hogy emberi és anyagi erőink javát mozgósítva fölálltunk volna a határokon, berendezkedve egy sziklaszilárd körkörös védelemre, fölültünk az első kaftános szíréhangoknak s katonáinkat szépen hazaküldtük. Így aztán az oláh, cseh és rác martalócok úgy jöttek be, mint kés a vajba, s minden ellenállás nélkül könnyedén elfoglalták és kifosztották az egész országot, még Budapestet is. Trianon tulajdonképpen a létező demarkációs vonalakat szentesítette új országhatárokként, a magyar tárgyaló felet meg sem hallgatva. (**Stromfeld Aurél** vörös felkelői és a nagyszerű **Rongyos Gárda** hiába értek el néhány biztató győzelmet északon és nyugaton, rajtunk ez már nem segített.) Mielőtt mások felelősségét firtatnánk, maradjunk még a saját portánkon. Megbocsáthatatlan bűnöket követett el a **hazai zsidóság** abban is, hogy 1919-ben **kirobbantotta a szovjet mintájú patkányforradalmat;** mely nemcsak mérhetetlen károkat okozott, hanem további undort és példastatuálási szigort váltott ki a magyarságot amúgy sem kedvelő trianoni hentesekben. (**Károlyi Mihály, Linder Béla, Jászi Oszkár, Szamuely Tibor** és egyéb cégéres gazemberek felelőtlen, mocskos tevékenységükkel nem csekély mértékben járultak hozzá megcsonkításunkhoz; valójában egy külső hittestvéri megbízatást teljesítettek, ezzel is ürügyet szolgáltatva bosszúszomjas sírásóinknak.)

Párizs környékén, Versaillesban, Neuillyben és St. Germainben kizárólag a „győztesek” ítélkeztek. Lelkiismeretüket, becsületüket (ha volt!) félredobva, az emberi és isteni törvényeken átgázolva **megalkották Európa történelmének legnagyobb hazugságát és szégyenét, a tucatnyi háborúnál kártékonyabb, a jövőt is kínosan beárnyékoló sátáni békeművet.** Ezzel igen komoly szenvedéseket, veszteségeket okoztak Németországnak, Ausztriának, Bulgáriának és Törökországnak, de nagyságrendekkel súlyosabb problémákat hazánknak. **Magyarországot irgalmatlanul felnégyelték; nem büntették, hanem kivégezték, és pokolba taszították!** Azt a lovagias kultúrnemzetet mészárolták le és rabolták ki mindenéből – gonosz cselszövésével és erőszakkal –, amelynek Nyugat-Európa a múltban életét és műveltségét köszönhette, s melyet szemtől-szemben most sem győzhettek volna le. A látható és megnevezhető külföldi bűnösök mindössze a jéghegy csúcsát képezik, mellyel védtelen népünk hajója Trianonban (Titanicként) ütközött. **A főbb gyilkosok, az igazi méregkeverők, a gúnyhatárok térképrajzolóí, a gyötrelmes feltételek és jóvátételek kidolgozói, a tárgyalóasztaloknál ülők színpadi sűgói mindvégig a háttérben maradtak, s a piszkos munkák elvégzését, az áldozat kibevezését és föltranszírozását előretolt bábjaikra bízták.** Ha név szerint nem is tudjuk tetemre hívni a főkolompásokat, azért ismerjük őket. Leszögezhetjük tehát, hogy 1920. június 4-én, 2 éves vajúdas után,

az alvilág fortyogó bugyraiból napfényre okádott **trianoni szörnyszülöttért** a különféle titkos, jól álcázott pénzügyi és politikai szervezetek, **a szabadkőműves páholyok** (pl. Grand Orient) és **a világhatalomra törő militáns zsidóság a legfőbb felelősök!** Sújtsa ezért őket örökös átok s a magyarok Istenének rettentő villámjai! Azért persze a többiek (a Nagy- és Kisantant) sem ártatlanok. **Ezerszer bűnös Franciaország (Clemenceau, Tardieu, Poincaré, Berthelot), Anglia (Lloyd George, Seton-Watson), Amerika (Wilson), Oroszország (Sazonov), valamint Csehország (Masaryk, Benes), Románia (Bratianu, Titulescu) és Szerbia (Pasics).** A lista korántsem teljes...Sovány vigaszként, az igazság kedvéért azért említsünk meg néhány olyan személyt is, akik határozottan **ellenezték ezt a gyalázatot**, sőt később lehetőségeiket kihasználva egyesek tettek is ellene: az olasz *Nitti*, a francia *Pozzi*, az angol *lord Rothermere*, az amerikai *Bandholtz*, az orosz *Lenin (!)*, a magyar *Apponyi*, majd később *Mussolini, Hitler és Horthy*. Egyes vélemények szerint elsősorban szomszédaink a vétkesek, mivel céljaik eléréséért a nagyhatalmakat galádul megtévesztették. Nem érthetünk velük egyet. Igaz, hogy az utódállamok voltak Trianon elsődleges haszonélvezői, s képviselőik, vezetőik a „tudatlan” döntéshozókat lepénzelték, ringyókkal boldogították, ill. a térképeket, az etnikai arányokat, az összes adatot és egész történetüket meghamisították, s minden iratukban, propagandakiadványukban hitványul hazudtak, hogy mohó, feneketlen önzésüket kielégíthessék; azonban, ha a „nagyok” nem lettek volna eleve rosszhiszeműek, ha érdekelte volna őket a tényleges igazság, akkor meghallgatják a másik felet is, elfogulatlan bizottságokkal kivizsgáltatják a valós helyzetet, csak a hiteles forrásokat fogadják el, s a kétséges esetekben mindenütt kiírják a nemzetközileg ellenőrzött népszavazást (melyek eredményei előtt a magyar küldöttség föltétel nélkül meghajolt volna!). Sajnos sehol nem így történt (**Sopron** kivételével!), ezért haragunk, megvetésünk alól ők sem nyerhetnek feloldozást.

A trianoni szerződés a világtörténelem legrosszabb, legkegyetlenebb, legördögibb békéje, mely a fő vesztes Magyarország számára örökre kiheverhetetlen és elfogadhatatlan. 325411 km²-es területünkéből elkoboztak 232448 km²-t (71,5%), s mindössze 92963 km²-t (28,5%) hagytak meg; 20886487 fős népességünkéből elragadtak 13271370 főt (63,6%), s nekünk csupán 7615117 fő (36,4%) maradt; azaz **elvesztettük hazánk 3/4-ét, lakosságunk 2/3-át s magyar testvéreink 1/3-át** (közel 3,5 millió főt). Ilyen mértékű csonkítást egyetlen „vesztes” sem szenvedett (pl. Németország területének és népességének egyaránt 10%-át, Bulgária földjének 8%-át vették el).

A Csonkaország körvonalait úgy szabták meg, hogy sehol se legyen természetes, védhető határa. Nem törődtek az etnikai és nyelvi határokkal se, hanem **belevágtak a nemzet élő húsába, és színmagyar tömböket faragtak le rólunk**, tősgyökeres magyar vidékeket raboltak el, állítólagos stratégiai és vasúthálózati szempontok **mat**tt. No meg persze dús alföldi termőföldjeinkből is harapni akartak valamicskét. Így az a rémregénybe illő helyzet állt elő, hogy **országunk körös-körül önmagával határos**, azaz a határ menti szűk sávban él mintegy 1,5-2 millió honfitársunk, nagyrészt olyan ősi városainkban, mint Pozsony, Kassa, Ungvár, Nagyvárad, Arad, Temesvár, Szabadka stb. A „békeapostolok” felszámoltak egy soknemzetiségű birodalmat (az Osztrák-Magyar Monarchiát), s létrehoztak helyette 3 soknemzetiségű országot (Csehszlovákia, Románia, Jugoszlávia).

Magyarországot teljes leszerelésre utasították: tilos volt sorozni, mozgósítani, nem lehettek kiképzett tartalékosaink, tankjaink, repülőgépeink, nehézágyúink, csupán 35 ezres, könnyű fegyverzettel ellátott zsoldoseregünk; minden külső erőszakkal szemben védtelenné váltunk; bár a „győztesek” is kötelezték magukat a leszerelésre, ezt azonban sohasem hajtották végre, sőt **szomszédaink tovább fegyverkeztek, s ellenünk katonai szövetséget kötöttek;** így együttes haderejük rövidesen a miénk 10-15-szörösére fejlődött. Ez a kirívó aránytalanság szinte vonzza az erőszakosságot, a hatalmi túlkapásokat, s komoly csábítást jelent a magyarság elleni támadásokra, esetleg a maradék anyaország szervezett bekebelezésére (jócskán léteznek már efféle térképek!).

Nagy-Magyarország fölosztása sem etnikai alapon (Trianon után a nemzetiségi viszonyok sokkal kaotikusabbak lettek!), **sem történelmi jogon** (ilyen alapon a Kárpát-medencére egyedül a magyarságnak van sok ezer éves ősi joga!) **nem indokolható, a földrajzi, gazdasági és kulturális érvek pedig még határozottabban ellene szólnak.** A Párizs környéki béke 20 német és bolgár közül „mindössze” 1-et szakított el, viszont 20 magyarból 7-et ítelt idegen rabságra; ugyanakkor közös országba utalta az egymást nem éppen szívelő cseheket, morvákat és tótokat (szlovákokat), ill. rácokat (szerbeket), macedónokat, albánokat, horvátokat és vendeket (szlovéneket). Ezek figyelembevételével egészen bizonyos, **ha a lakosságra bízzák a hovatartozás eldöntését, akkor Magyarország a területének 70-80 %-át megőrizhette volna.** (Ma már persze az erőszakos be- és kitelepítések, beolvasztások, genocídiumok következtében ez az eredmény jóval szerényebb lenne!) A békeparancs papíron kötelezte ugyan az utódállamokat a kisebbségvédelmi záradékba foglalt jogegyenlőség biztosítására, valójában szabad kezet nyújtott a magyarok durva elnyomásához és sanyargatásához, anyagi tönkretételéhez, hiszen **a sérelmek elleni panaszokat soha nem orvosolták.**

Az új határok megbontották a Kárpátokkal övezett zárt terület tökéletes földrajzi és vízrajzi egységét, és öt felé tépték. Ugyanakkor szétrombolták ideális gazdasági harmóniáját is, hiszen **egy önellátásra képes gazdag országból több életképtelen, szegénységre kárhozott országot kreáltak, melyek magukban nem bírnak boldogulni;** sőt ahelyett, hogy az utódok elmaradottabb iparát és mezőgazdaságát felemelték volna a fejlettebb magyar gazdaság színvonalához, éppen fordítva, a virágzó termelést, a korszerűbb technológiát hagyták elkorcsosulni, vagy alacsonyabb szintre süllyedni. Továbbá Csonka-Magyarországot megfosztották legfontosabb nyersanyagaitól (só-, érc- és nemesfémhányak), energiaforrásaitól (szén, kőolaj, földgáz, vízenergia), erdeitől, hegyi legelőitől, gyógyfürdőitől, állatállományának zömétől és tengeri kijáratától is. A legérzékenyebb csapás talán kulturális téren érte a Kárpát-medencét, mivel **13 millió polgárt deportáltak egy tündöklő magas kultúrából egy csökevényes, alacsonyabb szintre;** másképpen fogalmazva: a Balkán európaivá tétele helyett Európa tekintélyes részét balkanizálták, tehát az egész európai kultúra is pótolhatatlan veszteséget szenvedett.

Az akkori **magyarok önszántukból soha nem fogadták el** ezt az igazságtalan, megalázó, istentelen békediktátumot; csupán az új háborúval, ismételt megszállással és teljes felosztásukkal való fenyegetés hatására, országos harangzúgás és könnyhullatás közepette írták alá a minden szempontból tarthatatlan feltételeket; abban **bizakodtak, hogy az első adandó alkalommal revansot vesznek eltipróikon, és az utolsó véráztatta röggig visszaserzik területeinket, lakóival együtt.** (Nem, nem, soha! Mindent vissza! Hiszek Magyarország feltámadásában! Stb.) Bizonyos határmódosításokra (néprajzi és gazdasági okokból, ill. a világbéke veszélyeztetése esetén) a népszövetségi Alapokmány 19. paragrafus, ill. a **Millerand**-féle kísérőlevél is ígéretet tett, persze ezeket maga az Antant se vette komolyan. A trianoni szerződés **a „győztesek” táborában sem okozott osztatlan örömet;** az USA képviselőháza tiltakozásul megtagadta a ratifikációját, a velünk rokonszenvező Olaszország képviselői még a béketárgyalást is otthagyták, de Anglia és Franciaország törvényhozásában is éles viták keresztüztüzébe került. Azaz mindenütt látták a negatívumait, sehol se tekintették feltétlenül véglegesnek, s nem zárták ki a revízió lehetőségét; nem kevesen azt is észrevették, hogy ezzel **a „békével” már születése pillanatában elvetették egy újabb förtelmes háború magvait,** ugyanakkor azzal, hogy a magyarokat kiiktatták az európai politika fősodrából, **megteremtették a fél kontinens akadálytalan bolsevizálásának feltételeit.** Persze ezek a „szánom-bánom, de mit tehetnék ellene” című kései kesergők csöppet sem változtattak a gúzsba kötött magyarság rémült aléltóságán, ezért az ilyen olcsó vigasztalásoknak nem is tulajdoníthatunk nagyobb jelentőséget, mint a becstelenségek, égbekiáltó bűncselekmények után megszólaló rossz lelkiismeret jajszavának.

* * *

II. Nyomasztó terhek a Csonkaországban és az utódállamokban

Az elmúlt századokban Közép-Európa vezető hatalma, legnagyobb politikai-gazdasági-kulturális kisugárzású állama kétségkívül Magyarország volt. Igaz ugyan, hogy a 150 éves török megszállás 3 részre szakította, s ezzel erejét alaposan meggyengítette, egységét szétroncsolta, de hitét, életkedvét, öntudatát, faji büszkeségét sikerült megőriznie és tovább örökítenie. A török kiverése után az ország nagyobb része a még önzőbb, ridegebb, kegyetlenebb Habsburg-dinasztia megszállása alá került; önállóságának, függetlenségének, szabadságának jelentős hányadát elvesztette, s alárendelődött a birodalmi érdekeknek. Azonban a Habsburgok növekvő európai befolyása, meghatározó szerepe ellenére is Magyarország és Erdély, azaz a **Kárpát-medence maradt a hatalmas nemzetiségi konglomerátum szíve, éléstára és kincseskamrája**, még akkor is, ha az agyközpontot Bécsbe, ill. a hozzánk képest törpeállamnak számító Ausztriába helyezték. Szlovák állam nem létezett (csak a Felvidék!), Románia (pontosabban Moldva és Havasalföld), ill. Szerbia koldusszegény, gyengécske, elmaradott, despotikus balkáni szigetecskék voltak. A rebellis magyarok féken tartására kezdődött meg az osztrákok szisztematikus telepítési politikája a 16-17. században, melynek keretében Erdélybe mócokat, oláhokat, szászokat, a Délvidék s az Alföld megyéiről népeségű területeire rácokat, svábokat, tótokat költöztettek be. Magyarországon lényegesen kedvezőbb körülmények közé kerültek, mint nyomorúságos szülőföldjükön, s ezért rendszerint nem a magyarság, hanem az osztrákok iránt éreztek hálát (minket inkább irigyeltek vagy gyűlöltek!), akik ezt gyakran ki is használták ellenünk, pl. a **Rákóczi-szabadságharcban** vagy 1848-49-ben. Engedékeny, humánus nemzetiségi politikánkból (amit Trianon fényében nyugodtan nevezhetünk öngyilkosnak is!) egyenesen következett, hogy többségük a minimális asszimilációt is elkerülte, megőrizte identitását (önazonosságát), elleste és felszívta a magyarok magasabb kultúráját, majd szeparatista mozgalmakat kezdett indítani; **az elszakadási törekvések már a századfordulón és a 20. század elején kezelhetetlen vadsággal jelentkeztek**, majd a háború utáni kedvező széljárást kihasználva, az ismert aljas módon érvényesültek.

Nehéz eldönteni, vajon egy országot megszerezni, megőrizni vagy (elvesztése után) visszafoglalni lehet-e könnyebben. Ami minket illet, hazánkat eredetileg a magyarok Istene adta nekünk, így hont foglalnunk nem kellett soha; hosszú ezredéveken át megőrizni igazi véres-verejtékes férfimunka volt; könnyelmű, vétkes eltékozlása után részben vagy egészben visszaszerezni, azonban igen bonyolult, szinte megoldhatatlan feladatnak tetszik. Ami a rablókat és megszállókat, azaz ellenséges szomszédainkat illeti, „honfoglalásuk” egyet jelentett a mi területeink megszerzésével, ami nem okozott számukra különösebb nehézséget vagy áldozatot; eddigi megtartásuk, további jogtalan bitorlásuk viszont már keményebb dió, melybe nekik is beletörhet a bugylibicskájuk. Már **Kossuth** és elődei, de azóta is számos vezetőnk, gondolkodó elménk fölismerte, hogy a **Kárpát-Duna-medence népeinek, országainak valamilyen föderatív vagy regionális formában együtt kellene működniük**, hiszen többé-kevésbé (ha nem is egyforma mértékben) egymásra vannak utalva. A kölcsönös károkozás, gyűlölködés, ellenségeskedés, egymás népeinek gyengítése és irtása nem vezethet sehova, csak az együttes pusztuláshoz. Ez ma is így van, **ám a Trianon utáni viharfelhős égbolt eleve meggátolja a jószomszédi viszonyok kialakítását**, miként tolvaj és meglopott, hóhér és áldozat közt képtelenség bármiféle megbocsátás vagy megbékélés mindaddig, amíg az eredeti jogállapot (leszámítva a helyrehozhatatlan károkat, veszteségeket) valamilyen elfogadható formában helyre nem billen; ez irányban az első gesztusokat, jobbító lépéseket föltétlenül a bűnösöknek kellene megtenniük. Sajnos erre nem sok reményünk lehet, **hiszen érdekeink szöges ellentétben állnak**. Az ő céljuk az, hogy az őlükbe hullott területeket továbbra is megtartsák, az ősidóktól ott élő magyarságot pedig mihamarabb fölszámolják, beolvasszák vagy szétszórják. A mienk ellenben az, hogy elveszett földjeink minél nagyobb hányadát visszaszerezzük, illetve addig is biztosítsuk idegen fennhatóság alá rendelt honfitársaink túlélését, egyenrangúságát, jogait és szabadságát, nyelvénél, szokásainak, hagyományainak, vallásának, kultúrájának megmaradását és fejlődését. A megkerülhetetlen

alapállapot fölvezetése után vizsgáljuk meg párhuzamosan, hogy a trianoni sokk – 1920-tól máig – miként hatott az egész térség magyarságára, ill. az utódállamok többségi nemzeteire. Mert bárhogya is temetjük, bármennyire szeretnénk feledni itt is, ott is, **Trianon él, munkál a mélyben s mindennapjainkban, és mielőbbi jóvátételre, megoldásra vár.** Trianon ölt a múltban, és most is gyilkol; fertőz, mint egy vírus, burjánzik, mint egy rákos daganat!

Trianon nekünk: történelmünk legnagyobb nemzeti sorstragédiája; kiheverhetetlen, katarzisz nélküli, **folyamatosan jelen idejű fájdalom;** egy olyan kábulat, tartós részegség, lúgkómarás, lélekmérgezés, mely **fölemeszt, szétroncsol bennünket.** Mindenkiire hat, akár tudatosan éli meg, akár homokba dugja a fejét. Ebben a drámában nekünk az áldozat szerepe jutott. A külső nagyhatalmi kényszer olyan gyógyíthatatlan sebeket ütött rajtunk, melyekre nem hoz feledést az idő; még akkor sem, ha a mai generációknak sem emléke, sem ismerete nincs a 80 éve történekről, jóllehet ebben nemcsak a több évtizedes kommunista diktatúra vétkes, hanem a tanárok, az értelmiség s egy kicsit valamennyien. A trianoni fogyatkozások félelmetes számadatai az itthoniaknak gyakran csak rideg statisztikákat jelentenek, míg az elcsatolt magyaroknak véres valóságot, amit másodrendű polgárként, súlyos terhektől gyötörve és kiszolgáltatva kell viselniük. A bányák, gyárak, vasutak, erdők elvesztését nyugodtan vehetjük itthoni életszínvonalunk állandó romlása egyik fő okának; ám az anyagi károknál sokkal fontosabb **az élet emberi minőségének szinte kimutathatatlan posványosodása, éppen magyar testvéreinktől való elszakítottágunk következtében,** vagy nemzeti kultúremlékeink megsemmisítése, elzárása, ill. természeti kincseink megközelíthetlensége miatt. **A hazai magyar politikának mindig kettős felelőssége van: egyrészt önmagunkkal, másrészt Trianon „túszáival” szemben;** mert viszonylagos védelmet ők is csak tőlünk várhatnak. Sajnos a könnyelmű felelőtlenség, úri (elvtársi) lekezelés, patópálos nemtörődömség s a fölfoghatatlan gyávaság most is, a múltban is jellemezte közéletünket, elsősorban a befogadottak (betelepítettek) növekvő térhódításával, hitvány önteltségével szemben. Ha észleltük is a veszélyt, nem tettünk semmit ellene, holott egyszerű törvényi szabályozással, szigorúbb határőrizettel is részben vagy teljesen elkerülhető lett volna Trianon. Ma pedig kemény, határozott fellépéssel, a nemzetközi fórumok állandó bombázásával, a sérelmek következetes felemlítésével, a diplomáciai lehetőségek kihasználásával **megkereshetnénk legalább a veszett fejsze nyelét.** Bizony a mulasztások, az okatlan közömbösség, a lemondás nemzete is vagyunk, s ha valamiért, hát ezért megillet bennünket – a más vonatkozásokban jogtalanul és igaztalanul ránk akasztott – „bűnös nemzet” címke. Ha mi sem akarjuk, a világ még kevésbé fogja hatástalanítani helyettünk az időzített trianoni aknát.

1920 után a magyarság határokon belüli és kívüli része egyaránt a fennmaradásáért küzdött. Meg kellett találni a kapcsolattartás új formáit, fel kellett oldani az európai elszigeteltséget és a Kisantant halálos szorítását, be kellett fogadni a több százezer nincstelen magyar menekültet, meg kellett indítani a Csonkaország gazdasági és kulturális vérkeringését, meg kellett kísérlni a nemzeti egység tudatának ébren tartását stb. A két világháború közti **magyar külpolitikát egyetemesen áthatotta a revízió gondolata,** a 30-as években már hivatalos kormányprogramként is fölvetették, amit az olaszok és a németek is pártfogoltak, sőt elvben a „győztes” hatalmak sem utasították el. A Párizs környéki béke „területrendezéseinek” egyenes következménye volt **a II. világháború, amit a közhiedelemmel ellentétben mégsem a revansra vágyó tengelyhatalmak kezdeményeztek,** hanem a gazdaságilag és katonailag roppant magas szintre jutott Németország megsemmisítését szorgalmazó **Anglia és Franciaország, ill. a felhergelt Szovjetunió provokáltak ki – leginkább azonban a háttérből operáló, minden kulcspozíciót a kezében tartó zsidó világelit számláját terheli –,** azzal, hogy Hitleréket olyan csapdába csalták, hogy egyszerűen nem tehettek mást. **Sem a németek, sem mi nem akartunk háborúba keveredni,** csupán békés úton visszaszerezni az elcsatolt területeinket. Ha pedig ez a részünkről nem sikerül, legfeljebb abban voltunk érdekeltek, hogy a Kárpát-medencét megszálljuk, de semmiképpen sem abban, hogy katonáink százezrei távoli harctereken essenek el. Az irányunkban

továbbra is ellenséges angol-francia-amerikai-orosz magatartás miatt **nem maradt más lehetőségünk, mint a japán-német-olasz-magyar szövetség**, ez viszont az ismert röppályára lökött bennünket. A két bécsi döntéssel (1938-ban és '40-ben) átmenetileg visszanyertük a Felvidék déli részét és Észak-Erdélyt, ill. visszafoglaltuk Kárpátalját és 1941-ben Bácskát (ezzel ténylegesen is beléptünk a háborúba; emiatt **Teleki Pál** úgy érezte, nem élhet tovább!). **Területünk közel duplájára nőtt, s rabságban élő testvéreink többsége is – örömmámorban úszva – visszatért az anyaországhoz.** E gyors és látványos **sikerekért később súlyos árat fizettünk.** Ez a háború sokkal borzalmasabb volt, mint az első, s ezúttal nem fegyverszünet, hanem feltétel nélküli kapituláció lett a vége. A veszteseket – köztük minket is – megszállták, embertelenül megbüntették, s a múlt hibáiból mit sem okulva, az 1947. február 10-i **párizsi szerződésben helyreállították a trianoni határokat** (tőlünk még 3 falut elkoboztak, Kárpátalját Csehszlovákia „átengedte” a szovjeteknek, ill. kiiktatták az eredetileg is csak papíron létező kisebbségvédelmi paragrafusokat). Előzőleg **Teheránban, Jaltában és Potsdamban a győztesek, az igazi háborús bűnösök (Sztalin, Churchill és Roosevelt, majd Truman) fölosztották Európát a judeoimperializmus s a cionbolsevizmus közt; hazánkat s a földrész közép-keleti részét odalökték a vörös medve karmába.** Újra kifosztottak, leigáztak bennünket (előbb a németek, majd az oroszok és csatlósai), szomszédaink pedig oly kaján elégedettséggel vették vissza ősi földünket, mintha örökösen az övék lett volna.

45 évig tombolt a talmudista-kommunista terror: pribékjei előbb nyílt szadizmussal, majd némileg lecsillapodva, de **mindvégig igen tudatosan és szervezeten irtották népünket; törvényen, jogon, igazságon, szabadságon, nemzeti érdekeinken átgázolva, tulajdonunkat elkobozva, kultúránkat, hagyományainkat, vallásunkat, szellemünket szétroncsolva egy pokolnál is rosszabb rabszolgavilágot teremtettek.** (Ezen még a század legtündöklőbb forradalmának és szabadságharcának fellángolása is csak pár napig tudott változtatni 1956-ban.) Ebben a fojtogató légkörben nemzeti öntudatról, önbecsülésről, **hazaszeretetről, fajvédelemről, határrevízióról szó sem lehetett;** önmagunkért se tehattünk semmit, nemhogy kettős elnyomásban kornyadozó magyar testvéreinkért. Mindent a szocializmus építésének, a „béketábor” hidegháborús harcainak, a kapitalizmus túlszárnyalásának, a „baráti” országok szoros összefogásának, azaz egy idióta, vérgőzös álomnak rendeltek alá, melyhez képest huszadrangú kérdés volt, hogy él-e, hal-e egyáltalán a magyarság. 1948. december 10-én az **ENSZ Egyetemes Emberjogi Nyilatkozata** ugyan kinyilvánította, hogy minden népnek joga van az önrendelkezésre, majd az 1975-ös **Helsinki Záróokmány** mindezt megerősítette, sőt a békés határmódosítások lehetőségét is fölvetette, de ez csak annyit ért, mint négernek a napozás. 1989 után végre mindenütt enyhült a zsarnokság, majd **megbukott a totális diktatúra, ám ami fölvaltotta, az sem lett sokkal szívderítőbb;** csupán egy ál-rendszerelváltás, egy vadkapitalizmus, egy álszent demokrácia, egy liberálkozmpolita metamorfózis, egy olcsó köpönyegfordítás tehetetlen szemlélői, szenvedő alanyai vagyunk; ugyanazok rendelkeznek most is fölöttünk, akik milliomos elvtársakból százmillió „polgárokka” (értsd: bugris újgazdaggá) vedlettek. Ma nincs akasztófa, csak egzisztenciális függés, nincs politikai börtön, csak hajléktalan menhely; egy élősd kaszton belül nem létezik bűn, a tömegek számára pedig nincs igazság, a keveseknek ma mindent szabad, a sokaságnak meg semmit sem lehet. Távozott a ruszki, besomfordált a jenki, kimentek a tankok, ránk törtek a bankok; **most „Európába igyekszünk”, de a semmibe jutunk.** Ennyi viszontagság után észre se vesszük már, pedig minden szerencsétlenségünk, valahány megoldatlan gondunk, **egész balsorsunk mögött fekete rémként ott tornyosul Trianon.** De fölemlítése ma sem tanácsos, bizonyos körökben a pusztá ráutalás is borzongást kelt, nemhogy az ellene kívánatos cselekvés. Szomszédaink hiába mutatják ki a foguk fehérét 80 éve, hiába szorongatják a torkunkat lankadatlan szorgalommal, azért mi tovább játszunk a jóhiszemű ostobát, s **rendre elpuskázzuk minden történelmi lehetőségünket a magyarság egyesítésére és megmentésére.** Ahelyett, hogy a létező összes alkalmat megragadnánk, s határozott, következetes lépéseket tennénk a rendezés felé, minden kezdeményezést továbbra is átengedünk a

rablóknak, valamiféle egyoldalú „jószomszédság” hamis illúziójával; ahelyett, hogy bármi áron kiharcolnánk a magyar népcsoportok (kisebbségek) teljes egyenjogúságát, egyéni és kollektív önrendelkezését, területükkel együttes visszacsatolását, olyan tragikomikus alapszerződéseket kötünk ellenségeinkkel, melyeknél gyávább, farkcsóválóbb önkéntes lemondást még nem látott a világ. Őrült öngyilkosok döfik magukba így a tört! (Mostanában kaptam egy szomorú levelet a Duna túlszárjáról, melyben révkomáromi barátom – egyebek között – az alábbiakat írja: „Úgy érezzük, hogy Magyarország már végleg lemondott rólunk. Itt most mi csak utóvédharcokat tudunk folytatni, amikben lassan felmorzsolódunk.”)

Alaptételként megállapítható, hogy **valamennyi utódállamban**, – így Romániában, Csehszlovákiában (majd Szlovákiában), Jugoszláviában (majd Szerbiában, Horvátországban, Szlovéniában), Ausztriában s a Szovjetunióban (majd Ukrajnában) – **bármilyen rendszer volt is hatalmon** a szélsőjobbtól a szélsőbalig (tehát fasiszmus vagy kommunizmus, királyság vagy köztársaság, diktatúra vagy demokrácia), **a magyarellenességben egyformán megegyeztek**, legfőljebb a népirtás és a hátrányos megkülönböztetés mértékében jelentkeztek bizonyos árnyalati különbségek, hangsúlyeltolódások, az elérendő céloknak, ill. a nemzetközi helyzet s a külső nyomásgyakorlás alakulásának függvényében. Az is mindegyik országra fönnáll, hogy **óriási ellentmondás van az írott alkotmányok, deklarált törvények, rendeletek s a tényleges gyakorlat, a valóság között**; sőt a kisebb-nagyobb atrocitások, magyarüldözések nemegyszer a hivatalos kormányprogram és pártprogramok szerves részét képezik, de legalábbis nyílt vagy burkolt támogatottsággal bírnak. Konkrétabban kimondva, a magyar nemzetrészek helyzetét mindenütt a kulturális elnyomás, az oktatási és egyházi intézmények, a sajtó fölszámolása vagy korlátozása, a múzeumok és kiállítások fontosabb anyagainak elrejtése vagy magyar jellegének meghamisítása, a műemlékek és temetők rendszeres rongálása, az anyanyelv száműzése vagy használatának megnehezítése, rendőri és közigazgatási terror, jogbizonytalanság és jogi diszkrimináció, sovinizta szellemű törvényhozás és végrehajtás, aránytalan közteher, vagyoneklobzás és szándékos anyagi tönkretétel, a kollektív népcsoportérdekek érvényesítésének merev elvetése, a nemzeti és történelmi tudatukból való kiforgatás (pl. a hármaskör és kettős kereszt tótok általi ellopása, Mátyás „román” királlyá minősítése, Ausztriában a Habsburg-ellenes 1848-as forradalom jogtalan lázadásá szégyenítése és ünneplésének tiltása stb.), az anyanemzettel való kapcsolattartás akadályozása, az ígérek és szerződések semmibevétele stb. jellemzi. A bizonytalanságból és igazságtalanságból fölhorgadó, a képtelenségek és abszurdítások tömkelegéből fakadó **trianoni átok (sokk, szindróma, pszichózis) egyaránt káros hatással van a vesztes magyarságra, de a „jutalmazott” utódokra is**. A mi népünkön (hovatartozástól függetlenül) 80 év alatt úrrá lett a közöny, a beletörődés, a megalázottság, a kiszolgáltatottság, a megvertség, a lemondás, a magárahagyottság, a kishitűség s az önfeladás érzése. A megszálláson pedig elhatalmasodott a rettegés (a revíziótól, ill. a magyar feltámadástól), a féktelen gyűlölet (azok iránt, akiknek ártottak!) és agresszivitás, a szemérmetlen hazudozás, a történelemhamisítás (pl. dákoromán teória, nagymorva tévképzetek; ugyanakkor a magyarság barbár pogányként, gyilkos zsványként, förtelmes hódítóként való lefestése), az irigység (állandó kisebbségi komplexus a magyar kultúrfőlény és valódi ősiség, kiválóság láttán) kényszere. Szinte „össznépi feladatként” élik meg homogén nemzetállamuk létrehozását, ill. a magyarság fölmorzsolását; a legcsekélyebb humanizmust félredobva, görcsösen törekszenek elrabolt országrészeink megtartására (szerintük ezzel érvényesül a „történelmi igazság”!), sőt alkalmasint további terjeszkedésre is. Minden szomszédunk az egész világon élénkíti a bennünket rágalmazó és lejárató propagandáját (az kiabál, akinek a háza ég!), ugyanakkor katonai és titkosszolgálati téren (fokozott magyarelles kémkedés és diverzió!) szorosan összefog ellenünk, mintegy föltámasztva a korábbi Kisantantot. Könnyedén tehetik, hiszen Magyarországnak 1945 óta semmilyen válaszlépése nincs. Részünkről ez aligha „nagyvonalúság” vagy egyszerű figyelmetlenség,

sokkal inkább tervszerű nemzetveszejtés. (Nem meglepő, hiszen 55 éve nincs magyar nemzeti kormányunk!)

Néhány éve egy hosszabb tanulmányomban („*Árva templom beomló ég alatt*” – lásd az azonos című könyvemben!) már eléggé részletesen megvizsgáltam az erdélyi, felvidéki, délvidéki, kárpátaljai, várvidéki (burgenlandi vagy lajtabánsági) és az emigrációba szétszóródott magyarság állapotát, szenvedéseit, létszámának alakulását és megmaradási esélyeit. Most csupán a legdurvább sérelmeket említeném meg, ebben sem törekedve teljességre, mert a gyászos lista vég nélkül folytatható. Előzőleg azonban vessünk egy pillantást hozzávetőleges (kutatásaim szerinti) számarányunkra az egyes országokban. Romániában ma a magyarság 11% (Erdélyben 28%), a szétválás előtti Csehszlovákiában 6% (Szlovákiában, azaz a Felvidéken 18%), Ukrajnában 0,4% (Kárpátalján 18%), a fölrobbanás előtti Jugoszláviában 3% (a Vajdaságban 22%, Horvátországban 1%, Szlovéniában 0,2%), Ausztriában az emigrációval együtt 0,7% (a Várvidéken 3%). A tendenciózus hamisítások (csökkentések, lekerekítések) miatt pontos ismereteink nincsenek; csupán az biztos, hogy **abszolút számunk általában fogy** (legjobb esetben stagnál), **míg relatív** (összslakossághoz viszonyított) **arányunk mindenütt meredeken zuhan**. Ez világosan rámutat a többségi nemzetek nagyobb szaporulatára, de utal az erőszakos beolvasztási politikára, a magyarság elvándorlására s az esetenkénti brutális megtizedelésére, valamint az eredeti etnikai összetételek ki- és betelepítésekkel történő megbontására is. A statisztikákból az is következik, hogy a **Kárpát-medence újraegyesítéséért folytatott csatánkat elsősorban demográfiai téren nyerhetjük meg**, vagy veszíthetjük el. Erdély vonatkozásában már a karizmatikus püspök, **Márton Áron** hangoztatta, hogy pusztán azzal, ha túlszaporodjuk az oláhokat, visszavívhatjuk szülőföldünket (lásd a koszovói albánokat!). Ez mindenütt érvényes, míg fogyás esetén valamennyi területen **megindul a magyarság csángósodása** (bizony már az anyaországban is!).

Trianon óta az utódállamok vezetése gyakorlatilag mindent elkövetett a magyarok elűzésére, bekebelezésére, likvidálására, életminőségének tönkretételére – olykor békés, „törvényes” úton, máskor erőszakkal, nem ritkán lemészárlásukkal próbált célt érni. Isteni szerencse, hogy „a magyar falat” eddig még lenyelhetetlennek és emészthetetlennek bizonyult, azaz fönnakadt az elvetemült kannibálok torkán. **Romániában Antonescu** csapatai és a vasgárdisták, 1945 után pedig **Maniu** hordái s a bolsevisták gyilkoltak és kegyetlenkedtek válogatás nélkül (pl. ezrek kivégzése, tízezrek elhurcolása a Duna-deltába, majd 1956 után tömeges bebörtönzések). A 60-as években fölszámolták a Székelyföld autonómiáját, majd megszüntették a kolozsvári Bolyai Egyetemet. **Ceausescu** különösen vérszomjas „magyarzabáló” volt, elég csak hírhedt falurombolási, városrendezési, telepítési és ortodox templomépítési terveire gondolni. A „Kárpátok Génusza” kivégzése után színre lépő posztkommunista **Iliescu-Funár** páros rögtön az 1990-es marosvásárhelyi pogrommal indított, majd a Vatra Romaneasca-szerű szélsőséges szervezetek bevonásával megakadályozták a magyar egyetem visszaállítását, az elkobzott egyházi vagyonok visszaadását, elfogadtak egy szégyenletes iskolatörvényt, s mereven elutasítottak bármiféle autonómiatörekvést. A legújabb kormány sem különb, még egy egyszerű pápalátogatást sem engedélyezett a magyar hívek körében. Az „Apokalipszis könyvének” irtóztató fejezete az elszigetelt moldvai csángók (hivatalosan „katolikus románok”!) megpróbáltatása; őket érte a leggonoszabb elrománosítási hullám, anyanyelvű iskoláik, magyar papjaik és képzett vezetőik még ma sincsenek, önazonosságukat így képtelenek megőrizni. **Csehszlovákiában** a (ma is érvényes!) Benes-dekrétumok minden magyart háborús bűnösnek nyilvánítottak, s törvényen kívül helyeztek; ezért összes vagyonukat elkobozták, intézményeiket, iskoláikat fölszámolták, százezreket Magyarországra („lakosságcsere”) és a Szudéta-vidékre deportáltak, ill. eltötösítették („reszlovakizáltak”). A „hontalanság évei” után áttértek a pusztítás „finomabb” formáira: pl. tót kolóniák betelepítése színmagyar vidékekre, adminisztratív eszközökkel a nyelvhasználat ellehetetlenítése, a bösi erőmű felépítésével a Csallóköz tönkretétele. Az 1992-es kettéválás után a **Meciar**-féle újfasiszta „demokráciában” folytatódott az iskolák szétverése,

emlékezetes ügy volt a Fradi-szurkolók kommandós megtámadása, s a közigazgatási rendszer ravasz területi átszervezésével mindenütt sikerült a magyarságot kisebbségbe szorítani; de nem meglepő az autonómia megtagadása, a magyar egyetem elszabotálása, végül a diszkrimináló nyelvtörvény megszavazása sem. A **Jugoszláviához** került Bácskában és Bánátban, 1944-45-ben, **Tito** rác partizánjai 40-50 ezer ártatlan magyart kínoztak meg és végeztek ki balkáni kéjmámorban; majd enyhébb módszerekkel folytatták honfitársaink fölmozsolását. A „Láncos Kutyát” követő nacionálkommunista **Milosevics** megszüntette a vajdasági (és koszovói) autonómiát; 1991-től kezdve pedig a horvátok, a bosnyákok s az albánok elleni véres háborúkkal (melyekben a magyarok különösen sokat szenvedtek!) próbálta meg elodáznai a trianoni kényszerállam széthullását, hiába. A **Seselj-Arkan**-féle fegyveres szabadcsapatok s az elszakadt új államokból menekülő rácok most a Vajdaság ellen fordultak, s immár a végső exodus küszöbére juttatták a szerencsétlen magyarságot. A **Szovjetunióhoz** került Kárpátalján szinte a teljes férfilakosságot (kb. 40 ezer főt) „málenkij robotra” hurcolták, s a haláltáborokból (Gulágról) csak a töredékük tért vissza. (Sztálinnak „a magyar kérdés csak vagonkérdés” volt.) Később is mérhetetlenül sokat szenvedtek; 1989-ig semmilyen kulturális és politikai szervezetük nem lehetett, a minimális nemzetiségi jogokat is megtagadták tőlük. Ma az ukrán maffia szorításában vergődnek; népszavazással is megerősített (ruténnel közös) autonómiájukat máig sem kapták meg. Vállalkozás, munkalehetőség alig akad számukra, fizetést gyakran hónapokig nem látnak, s szörnyű helyzetüket még az 1998-as árvíz is tetézte.

Nem hunyhatunk szemet a fölött, hogy **a trianoni kór** nemcsak a leamputált részeket, a határokon kívülre rekesztett magyar milliókat kezdte ki, hanem **ugyanúgy megtámadta az anyaországot is; azaz a „cechet” közösen fizetjük.** Lassan, sunyin araszolva juttattak bennünket odáig, hogy súlyunkat, szerepünket tekintve Budapesten éppúgy kisebbségbe szorultunk, mint Pozsonyban vagy Kolozsvárt. **Mindenütt sápad, gyengül, visszahúzódik a magyar gondolat, és halódik, bukdácsol az azt hordozó nemzet;** kivesznek, elsorvadnak a legfőbb szellemi műhelyek, elapadnak, megzavarosodnak a legtisztább erkölcsi, eszmei és művészeti ősforrásaink. Mindent előnt a fertőző és bomlasztó, zagyva euroatlanti moslák. A bűnözők, az országvesztők megint az ártatlanság képében tetszelegnek, s farizeus szólamokkal sommásan ítéleznek a vétlen többség felett, leginkább azokat elmarasztalva, akik nem hajlandók megbocsátani a gonoszra, nem képesek felejteni üldöztetésüket, akik nem tudnak úgy tenni, mintha semmi se történt volna. Ám amíg az ostoba, szerencsétlen rabszolgákban, s az agyomosástól megmenekült, öntudata foszlányait még őrző maroknyi magyarságban legföljebb tehetetlen, vak düh vagy ökölbe szorított, ütni kész harag ágaskodik, addig Istentől elrugaszkodott megrontóiban hegynyi gyűlölet halmozódik, és irgalmatlan önigazoló bosszúvágy munkál. A jólétben tobzó árulók, a törpe senkik, a cinikus „demokraták”, a szociálliberális csatornatöltekek röhögve és ordítva üzentek hadat az egész társadalomnak, az évszázados tradícióknak, az értelmes emberi életnek. A saját szabadságuk és karrierjük nevében **káoszba fojtják a rendet, fölládozzák a magyarságot megtartó értékeket, áthágják a morált és a törvényeket.** Piedesztálra emelik az erőszakot, a homoszexualitást, a diszkózenét, a drogfogyasztást, a prostitúciót, a romboló szektákat, a sztárkultuszt és más devianciákat. Leborulva imádják a pénzt, a „másságot”, a gátlástalan törtetést, a gennyes hazugságot, a média „véleményformálóit”, és legszívesebben mindenkit megölnének, aki nem tart velük, aki megtagadja talmi elveiket, rothadó nihiljüket, kloákaszagú választottjaikat s egész elmebajos, dicstelen világukat.

Valahol létezik (léteznie kell!) egy titkos forгатókönyv, mely a történelmi Magyarország zsidó kézre játszását, zsidó elbirtoklását vázolja föl. A világalomra törő önjelölt kiválóságok, a kontinenseket, nemzeteket behálózó bankok és multinacionális cégek fajtiszta vezérei, az átlagot semmiben fölül nem múló megpróbáltatásaikból holocaust-legendát, szájalmas gázkamra-mítoszt és pompás üzletet gyártó „túlélők” immár nyugodt bázist, védhető világközpontot, kizárólagos rendelkezésű, „elvitathatatlan” jogosultságú új hazát akarnak maguknak szerezni, a magyarság rovására. A Közel-

Keleten, a háború után, meglepetésszerűen végrehajtott államalapítás nem váltotta be elképzeléseiket, és a harcias, szintén szemita (sémi) arab tengerben nincs tovább maradásuk, ez ma már akárki számára nyilvánvaló. Ezért vált oly kitüntetetté érdeklődésük a békés természetű, vendégszerető (hogy ne mondjam: hülye!), a gyengéket és legázoltakat mindig pártoló magyarság országa iránt. Mert itt – a minimális ellenállás, az egészséges önvédelem hiányában – hasonlíthatatlanul könnyebb, akadálytalanabb a betelepülés és a térfoglalás, mert **itt néhány év alatt elérhetik azt, amit Izraelben hosszú évtizedek alatt sem sikerült.** Ennek érdekében a magyarországi politikában és gazdaságban máris az ő strómanjaik, szálláscsinálók irányítanak mindent; ügyesen fölvasárolták valamennyi stratégiaileg fontos ágazatunkat, zsebre tették bankjainkat, gyárainkat, kereskedelmi vállalatunkat, bányáinkat, energiatermelésünket, földjeink többségét, övük a parlament, a bíróságok, a tömegtájékoztató, a meghatározó kultúrintézmények, egyetemek, főiskolák és alapítványok zöme, őket szolgálja csaknem minden. Eközben a magyarság sebesen morzsolódik, szegényedik, züllik és fogyatkozik; öntudata, nemzethűsége, szolidaritása, fajvédelmi ereje egyre csökken. **Nyitva a kapu a hitsorsosok tömeges bevándorlása, beözönlése előtt.** A képzetlen, lumpenizált, legyengített bennszülött emberhalmaz jó lesz kiszolgáló személyzetnek, földtúró jobbágnak, éhbérért robotoló aljamunkásnak. Aztán ha a Csonkaország már teljesen a markukban lesz, sor kerül a trianoni revízióra is. Addig azonban beszélni sem ildomos róla, hiszen a szintén kevésre becsült, de velünk szemben általuk is föltüzelt, vehemens tót, oláh, ukrán, rác farkasok végezzék csak el a piszkos magyarirtást, abban a tévhitben, hogy önmaguknak dolgoznak, s a saját trianoni javadalmaik jövőjét építgetik. Ám éppen ez lesz a vesztük, mert **a zsidóság e különösen barbár népiítésre hivatkozva** – egy nürnbergihez hasonló nagyszabású komédiában – **szépen elperli majd a mi ősi területeinket a méltatlan orgazdaktól. Akkor már lehet, lesz is „határmódosítás” az „igazság és emberiség” nevében, csak hogy a visszatelekkönyvezett Kárpát-medencét azontúl már Nagy-Izraelnek hívják.** Ez „Cion bölcseinek” legújabb jegyzőkönyve, mely félelmetes pontossággal működik, s jelentős részében már meg is valósult. Talán így, ilyen formában nincs leírva sehol, de meri-e tagadni, tudja-e cáfolni bárki a hitelességét? Mert azzal, ha agyémnek, szélsőséges elképzelésnek, fasiszta irománynak, antiszemita koholmánynak bélyegzik, még nem bizonyítják az ellenkezőjét. Viszont cselekedeteik, magyarfaló módszereik, egész világkampányuk mind-mind a titkos forгатókönyv szükségszerű létét igazolják, méghozzá napnál fényesebben. Régóta készültem már – elsőként! – szólni erről, most végre megtettem. Nem baj, ha megköveznek érte, nem számít, ha nem hisz nekem senki (Cassandrának se hittek!); fontos, hogy egyre többen ismerjék, és országszerte (világszerte!) beszéljenek róla. Ebben látom ugyanis a folyamatok egyetlen hatásos ellenszerét. Vagyis, ha nem képesek „csöbe húzni”, csöndes álcázással vagy harsány blöfföléssel csapdába csalni bennünket; azaz, ha tudják, hogy mi is tudjuk... Mert ők időről időre „megszondázzák” a közvéleményt, föl akarják deríteni, mit és mennyit tűr még a magyar. (Sajnos mérhetetlenül sokat!) Hiszen a gyakori holocaust-ünnepségek, kibuc-szervezések, a „kárpótlási” követelődzések, a címergyalázások, bőgatyázások, nemzeti nagyjaink besározása, Himnuszunk és hagyományaink gúnyolása, a folytonos antiszemitázások, a honalapító Árpád törzseinek részbeni „elzsidósítása” (kazárosítása!), a *Hermann Nitsch*-féle marhavéres, disznószaros „kiállítások”, az *Efraim Kishon*-szerű gnómok „jópofáskodása” stb. egyszer rájuk is veszélyessé válhatnak. Legutóbb középületeken ilyen falfirkák jelentek meg: „**Takarodj magyar, ez már Izrael!**” (Magyar Fórum, 1999. szeptember 2.). Vajon meddig folytatják így, vajon mikor tapasztjuk be mosdatlan szájukat?! Hol az a határ, amikor fölsikolt egész népünk, hogy ne tovább élődsi sáskák, pusztuljatok innét, ez a mi hazánk?!

* * *

III. Vérző sebeink gyógyításának kötelessége és lehetőségei

Semmilyen szerződés, egyetlen katonai megszállás sem tarthat örökké, s nem akadályozhatja meg egy nép föltámadását. Amit nem az igazságnak megfelelően rendeztek el, nem lehet végleges.

Magyarország sohasem ismerheti el azt a csonkítást, melynek áldozatává vált, és semmilyen pártnak, kormánynak vagy államfőnek sincs joga lemondani bármiről nemzetünk nevében. Európa kommunizmus utáni újjászületése, a létbiztonság megszilárdítása, a félig-meddig felszabadult rab nemzetek fölemelése is összeférhetetlen Magyarország földarabolásával. Ne tekintsük tehát lehetetlennek, eleve esélytelennek a jogos magyar követelések teljesítését. Bár a föntiek éppen azt tanúsítják, hogy eddigi könnyelműségünkkel, felelőtlen passzivitásunkkal **még a meghagyott Csonkaországot is elveszíthetjük, s valóban csekély reményünk lehet egy jelentős revízióra, két sarkalatos tétel mégis mellettünk szól. Az egyik, hogy a kisebbségi sorsnak egyetlen hatásos gyógyírja van: meg kell szüntetni, azaz érvényesíteni kell a nemzeti önrendelkezést. A másik pedig az, hogy a magyar nemzet egy és oszthatatlan, tehát részekre szabdalva is összetartozik.** Hajdan Európa első katonanemzete volt magyar, harcolt is eleget a hazájáért mindenféle ordas zsványokkal. A végvári vitézeknél vagy a huszároknál jobban senkire sem illett, hogy „vérbeli magyart megölne a béke”. Bezzeg ma az első ágyúszóra szétfutna a fél ország. Se katonánk, se fegyverünk, se bátorságunk nincsen, és félelmetes túlerő állt föl velünk szemben. Katonai összecsapást így nem kezdeményezhetünk, előbb minden más utat végig kell járnunk, valamennyi békés lehetőséget ki kell próbálnunk. **A fegyveres megoldás csak végszükség esetén jöhet szóba, ha már minden mással kudarcot vallottunk;** vagy ha a helyzet odáig fajul, hogy magyar testvéreinket nyílt fizikai megsemmisítés fenyegeti bármelyik oldalról, akkor nem hagyhatjuk őket magukra, nem hátrálhatunk meg, nem szaladhatunk el gyáván. Akkor legyünk újra inkább „vad-magyarok”, mint szelíden sopánkodó, vágóhídra érett birkák. A régi latin mondás is úgy tartja („Dulce et decorum est pro Patria mori.”), **édes és dicső a hazáért meghalni.** Mindenesetre sokkal felemelőbb érzés, mint lassú, de biztos halálunkig ellenségeink talpát nyalogatni, és alamizsnáért kuncsorogni. Ám mielőtt még körülhordoznánk a véres kardot, vizsgáljuk meg, mi egyebet tehetnénk, s amennyiben az országnagyobbítás mellett döntünk, úgy annak fokozatait is.

Egyesek szerint ne is kísérletezzünk semmivel addig, míg a Csonkaországon belül megfelelően meg nem erősödünk; a Trianon-problémát csak ezután szabad nemzetközi fórumok elé vinnünk. Ez egy tetszetős, de meggondolatlan fölvetés. 1920 után valóban bevált ez a módszer, s a leigázott magyar lakosság többségével együtt bizonyos területeinket is visszakaptuk, ill. visszaszereztük. Most azonban **nem várhatunk karba tett kézzel évekig, mert semennyi időnk sincs;** hisz határokon inneni és túli magyarságunk állapota egyre válságosabb, s pár évtizeden belül végleg fölszámolhatják egész nemzetünket ilyen mostoha körülmények között. A helyes válasz erre a kérdésre csak az lehet, hogy **párhuzamosan kell küzdenünk a belső rendszerváltásért és fölemelkedésért, ill. a külhoni magyarság érdekeinek hatékony védelméért.** Mindjárt szögezzük le, hogy 1945-től máig valamennyi kormányunkat (köztük *Rákosi, Kádár, Grósz, Antall, Horn, Orbán* stb.) a képmutatás, a gyáva beletörődés, a konfliktusok megkerülése vagy elkendőzése, az ellenség „barátinak” nyilvánítása, a legkirívóbb esetekben néha óvatos ejnyebejnyezés jellemezte a szomszédos államokkal szemben; a gyakori kisebbségi sérelmek szinte mindig orvoslás (pláne megtorlás!) nélkül maradtak, s legtöbbször az illető ország belügyének számítottak; azaz pusztán legyilkolásunkon kívül bármit megtehettek velünk, úri kedvük szerint. Ezen a hazaáruló magatartáson, az efféle elégtelen viselkedésen sürgősen változtatnunk kell! Vegyük észre már, **nem azzal ártunk honfitársainknak, ha a leghatározottabban föllépünk mellettük, hanem ha sorsukra hagyjuk őket!** Azt sem feledhetjük egy pillanatra sem, hogy nem grállovagokkal, jellemes ellenfelekkel párbajozunk, hanem aljas gazemberekkel, sunyi mészárosokkal törünk kopját; eredményeket csak úgy csikarhatunk ki tőlük, ha alkalmazkodunk hozzájuk, valamint ha rendkívüli keménységgel, ravaszsággal, okossággal, szívóssággal vértesszük föl magunkat.

A magyar önrendelkezés politikai-diplomáciai kiharcolásában az elmúlt 50 évben számtalan lehetőséget szalasztottunk el, óriási esélyekkel nem tudtunk vagy nem mertünk élni. Keseregni rajtuk immár fölösleges, de többé nem követhetjük el ugyanezeket a hibákat. Nevetséges és igen kényelmes

álláspont részünkről az is, hogy ne szóljunk bele az egyes nemzetrészek dolgaiba, bízzuk rájuk helyzetük kommentálását, céljaik és igényeik megfogalmazását, hisz ők tudják legjobban, mit akarnak. No ez a halvaszületés tipikus esete, az ilyen vérszegény „támogatásból” abszolút biztosan nem sül ki semmi jó. Tisztelt mindenkori vezetésünk annyit már megtanulhatott volna, hogy a dupla fenyegetettségben, jogfosztottságban élő magyar népcsoportok aligha mondhatják ki büntetlenül a teljes igazságot, legföljebb furfangosan jelezhetik, hogy mit szeretnének elérni. Velük konzultálni, tanácskozni, egyeztetni persze lehet és kell, de **a követeléseket mindenképpen nekünk kell a világ elé tárni** (korábban csupán az emigráció vállalhatott ilyen feladatokat!), **hiszen valahány kisebbségi ügy összmagyar ügy is egyben.** Továbbá igazi súlyt, nemzetközi fórumok előtti kellő nyomatékot egyedül az anyaország adhat bármely önkormányzási vagy elszakadási törekvésnek; meg aztán egy kitartó fellépés rendszerint bátorítólag, ösztönzőleg hat a kisebbségekre is, míg megszállókat éppenséggel elbizonytalanítja vagy meghátrálásra készíti (pl. az egyöntetű tiltakozás meghiúsította „Draculescu” falurombolási programját). A magyar (pontosabban a magyarországi!) kormányok tagadhatatlanul elfogadják a trianoni, ill. az 1947-es párizsi békeszerződést, s legjobb esetben is legföljebb az emberi jogokért és a magyarság bizonyos nemzeti-kisebbségi jogaiért, valamint a legdurvább nemzeti sérelmek enyhítése végett járnak el a szomszédos kormányoknál, igen minimális eredménnyel. Ahelyett, hogy a kárpát-medencei magyarság lelki, szellemi, gazdasági, kulturális és – amennyire lehet – területi, állampolgársági egységéért bontanának zászlót. Persze ennek feltétele, hogy végre ki merjék mondani, hogy elutasítják a trianoni kényszerbékét, s követelik az egész fölülvizsgálatát; hisz **ma már minden valamirevaló európai politikus érzi, hogy a „békemű” összeroskadt, s a határok megváltoztathatatlanságáról szövögetett legenda is régesrég megdőlt.** 10 év alatt tucatnyi új ország alakult a tarthatatlan trianoni törpebirodalmak helyén, s ezzel a fél kontinens térképe ismét átrajzolódott. A volt Szovjetuniót leszámítva, **Európában már csak a magyarok s a koszovói albánok** (az ő sorsuk is lassan megoldódik, nagy áldozatokkal és NATO-segítséggel kiharcolták maguknak!) **élnék elviselhetetlen kisebbségi megaláztatásban és jövőtlenségben, ráadásul a mieink az eddigi 6 helyett már 8 felé tépve.**

Bármit kívánunk elérni a nemzetközi porondon, bármiféle megoldást keresünk a magyar problémákra, **kiindulásul meg kell szívlelnünk néhány axiómát**, mert ezek nélkül meddő küzdelemre leszünk kárhozthatva.

– **Kis népek, nemzeti kisebbségek egyedül képtelenek eldönteni sorsukat** (vagy csak súlyos véráldozatok árán); viszont az áhított nyugalom, stabilitás és világbéke csak úgy valósítható meg, ha a kicsik is részesülnek belőle, azaz szabadságot, függetlenséget (vagy önrendelkezést), teljes jogegyenlőséget élvezhetnek. **A nagyhatalmak érdeke és egyben kötelessége az igazság s a történelmi jogok érvényesítése, akár hatalmi szóval is.**

– Magyarország külpolitikai prioritásait (elsőbbbségi sorrend) éppen fordítva kell meghatározni: **legfontosabb az összmagyarság helyzetének megnyugtató megoldása**, csupán utána lehet jószomszédi viszonyról, együttműködésről gondolkodni bármelyik országgal, míg az euroatlanti (és egyéb) integráció csak harmadsorban jöhet szóba. Ebből következik, hogy magyar véreink magukra hagyásával szarvashiba volt a NATO-ba lépnünk, s nem kevésbé lenne bűnös cselekedet az EU-hoz csatlakoznunk.

– A magyarok sok évtizedes „eurokonform” lapításánál számos nemzetiség sokkal jobb eredményeket ért el, radikálisan durva módszerekkel. **A jelenlegi passzív, eseménykövető magyar diplomáciát egy harcoss, megelőző, offenzív, sőt agresszív külpolitikával kell felváltanunk.** A szomszédainkkal megkötött egyoldalúan lemondó (a határmódosításról stb.), ugyanakkor az elcsatolt magyarságnak cserébe semmit sem garantáló **alapszerződéseket azonnali hatállyal fel kell mondanunk** (hivatkozva arra, hogy a többségi nemzetek még a bennük foglalt minimális kisebbségvédelmi téziseket is rendre fölrukták!), s ha szükséges, az utódállamokkal **a külképviseleti kapcsolatokat is meg kell**

szakítanunk (a világ előtt ezért mindenütt őket elmarasztalva, a magyar népcsoportok folyamatos üldözése miatt!).

– A rendezések fölvetésekor Magyarországnak hivatkoznia kell a nagyhatalmak bűnösségére (meglehetősen következetes, támadó hangnemben, egyáltalán nem „könyörögve”!), hiszen a trianoni békerendszer az ő kapitális vétkeik, balfogásaik, szándékos rosszindulatuk nélkül nem jöhetett volna létre. Ugyanakkor **be kell nyújtanunk a számlát azért, hogy a magyarság eddig mindenütt békésen tűrte az őt érő hátrányos következményeket**, és állandó vesszőfutása ellenére sem nyúlt fegyverhez, ill. mellőzte a „terrorakciókat”; vagy talán az igazság érvényesítése végett nekünk is az írek, baszkok, albánok, csecsenek, palesztinok, kurdok stb. lényegesen több hasznot ígérő eszközeit kellene bevetnünk?

– Az igazság akkor is igazság, ha átmenetileg veszít pozícióiból; a hazugság és igazságtalanság akkor is az marad, ha sunyi manipulációkkal ideig-óráig győzedelmeskedik. **Szomszédainkkal szemben a jog és igazság mindenütt a mi oldalunkon áll**, tehát a világközvélemény megnyerése érdekében folytatandó igen bátor s nagyszabású propagandahadjáratban nekünk elég valódi történelmünkre, ősjogainkra hivatkozni, viszont mindenütt kíméletlenül le kell lepleznünk ellenségeink történelemhamisításait, brosúráik, adataik hazug jellegét, a magyarság elleni jogtiprásait, és ki kell emelnünk, hogy amíg a történelmi Magyarország mindenkor biztosította kisebbségei zavartalan fejlődését, addig **a mesterséges utódállamokban a magyarság halálra van ítélve**.

– A további magyarellenes sérelmeket tárgykörük szerint csoportosítva számon kell tartanunk, orvoslásuk érdekében szüntelenül **fel kell lármáznunk a nemzetközi fórumokat**, ill. diplomáciai, pénzügyi és gazdasági úton **közvetlen megtorlást kell alkalmaznunk** (pl. termékeik visszadobása, határátlépésük megszigorítása, valutájuk leértékelése, integrációs törekvéseik megvétőzése stb.). Nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy **a területi revíziót elsődlegesen nem mi vetjük fel, hanem szomszédaink gyűlölködése és embertelen viselkedése**; ugyanakkor úgy kell tálnunk a Nyugat felé, hogy ez az európai béke és stabilitás egyedüli záloga, vagyis **ha korábban hibáztak, legalább utólag enyhítsenek rajta** (ne felejtjük, a Nyugatnak s az USA-nak nincs büntudata vagy „lelkiismerete”, annál inkább önző érdekei!).

– Elengedhetetlen az anyaországban folytatott **erőtéljes Trianon elleni belső propaganda**, az igazság föltárása, tudatosítása és tanítása, a magyar nemzettudat és történelmi tudat megszilárdítása, továbbá az életszínvonal emelése, a gazdaság és honvédelem gyors fejlesztése, technikai és személyi feltételeinek javítása. A politikában alapkövetelmény **a jogfolytonosság** (1944 óta megszűnt!) **visszaállítása**, ill. annak kimondása, hogy hatékony nemzetépítés csak **ősi Alkotmányunk, a Szentkorona-tan** (a magyar államiság és alkotmányosság őrzője, örök és hatálytalaníthatatlan) és a **Szent Korona** (mint legfőbb birtokos és közjogi méltóság, ugyanakkor élő személyiség és Isten országának jelképe, a vallási-nemzetiségi ellentétek feloldója stb.) jogainak, szerepének teljes elismerésével lehetséges. Szűz Mária (a Magyarok Nagyasszonya) és a Szent Korona oltalmát élvező, **erőt, magabiztosságot sugárzó Magyarország vonzó példájával bizonyára a trianoni átokkal megbirkózni képtelen, vicsorgó szomszédainkat is jobb belátásra bírja**, ami népszavazások esetén már fél győzelem számunkra.

– Nemzetközi fórumokon **a lehető legalaposabban indokolt, maximális követelésekkel álljunk elő**. Az elérhetőnek vélnél mindig többet akarjunk, hogy szükség esetén legyen miből engedni; a semmiből már nincs mit földadni. Módszeresen gyűjtsük össze a nemzetközi szerződéseket, egyezményeket, az országok közti megállapodásokat, az állami alkotmányokat és kisebbségi törvényeket, s válogassuk ki azok számunkra kedvező, precedens értékű paragrafusait, melyekkel mondandónkat alátámasztjuk, ill. támadhatatlanná tesszük. Ugyanakkor az ellenséges szomszédaink által elkövetett jogsértések, szerződésszegések, negatív diszkriminációk föltárásakor is hivatkozhatunk rájuk.

– A magyar állampolgárság minden magyart (az emigrációs szórványmagyarságot nemkülönben!) megillet, bárhol is éljen. Elcsatolt nemzetrészeinknek sokkal komolyabb védelmet nyújthatunk, ha kettős állampolgársággal bírnak. Nem törődve a szomszédok tiltakozásával, **a magyar állampolgárságot és útlevelet mindenkinek meg kell adnunk, aki kérvényezi.** Azonban ez nem lehet jogcím senkinek szülőföldje elhagyására, viszont érezhető könnyebbséget jelent pl. a határátkeléseknél (esetleges vízumkötelezettség alóli mentességet is!). Amiképp mi fenntartjuk a jogot, hogy beleszólhassunk az összmagyarság életébe, kisebbségi testvéreink (s az emigráció) is kapjanak erre jogosítványokat az anyaország vonatkozásában (pl. a választójog valamilyen formában történő megadásával; ehhez persze megfelelően át kell alakítani az alkotmányt és a választási törvényt). Nagy melléfogásnak ítéljük a **Magyar Koalíció és az RMDSZ** belépését a szlovák, ill. a román kormányba; az előzetes feltételek és garanciák kikötése nélküli elvtelen csatlakozás nem más, mint **a magyar érdekek tudatos feladása, azaz nemzetárulás;** ráadásul kormánytényezőként e szervezetek semmivel sem értek el többet, mint ellenzékben, viszont kockáztatják azt, hogy a szélsőséges sovíniszták minden nehézségért őket okolják. Azt is aggasztónak tartjuk, hogy a felvidéki és a délvidéki magyarság ennyi párttal, szervezettel is megosztja önmagát, ahelyett, hogy ilyen válságos időkben egyetlen nemzeti érdekképviselőbe tömörülne.

– Nem szabad elfogadnunk az olyan véleményeket, hogy fájjaljuk ugyan, de a kérdéses területeket lakosságcserekkkel, betelepítésekkel s egyéb kényszerekkel már megfosztották magyar jellegüktől, ezért az új „realitások” méltányolásával csupán ésszerű kiegyezésekre kell törekednünk. Ellenkezőleg, **a népszavazásokból az elmúlt 80 évben erőszakkal, céltudatosan telepített lakosságot szigorúan ki kell zárni,** s mindent meg kell mozgatni visszaköltöztetésük érdekében. Az olyan tündérmeséknek sem dőlhetünk be, hogy majd az EU-s integráció úgyis eltörli („légiesíti”) a határokat, ezért fölösleges mindenféle területi változtatás. Ha a határok a jövőben „láthatatlanná” válnak, s ilyenformán mindegy, hogy az Egyesült Európában egy-egy országrész hova tartozik, akkor miért ne térjenek ismét hozzánk (vagyis az egységes Kárpát-medencéhez), ahova évezredek óta amúgy is jogosan tartoztak?

– **Egyetlen államnak és népnek sem lehet valódi érdeke, hogy a jelenlegi feszült, törvénytelen és anarchikus állapotok fennmaradjanak;** az önrendelkezés elve, a trianoni sokk feloldása s a magyar revanstól való páni félelem is megköveteli az igazságos, méltányos területi és etnikai rendezés végrehajtását. Tapasztalataink szerint arra hiába számítunk, hogy az utódállamok akár a legkisebb földdarabról önként lemondanak a javunkra (sőt hangosan méltatlankodnak a magyar „szemtelenség” ellen még egy egyszerű autonómiatörekvés láttán is!), inkább kockáztatják, hogy egy történelmi fordulatban minden zsákmányukat elveszítsék. Bármely föderáció, regionális csoportosulás vagy **európai globalizáció csak akkor lesz életképes, ha a tagországok a teljes egyenjogúság alapján, szabad akaratukból s a kölcsönös előnyök reményében csatlakozhatnak hozzá;** tehát ha nincs köztük gyűlölet, viszály, ellenségeskedés vagy kisebbségérzés. A magyar még mindig Közép-Európa legerőteljesebb nemzete, ezért **Magyarország lojális együttműködése nélkül a politikai és gazdasági újjáépítés sem a Kárpát-Duna-medencében, sem Európában nem valósítható meg.**

A) A trianoni rendezés számunkra **legkedvezőtlenebb,** az utódállamok számára viszont legkedvezőbb módja **a magyar autonómiarendszer (önkormányzás) kiépítése.** Ennek fokozatai: **a személyi** (szórványvidékeken), **a kulturális** (teljes iskolahálózat, egyetemek, egyházi intézmények, művelődési otthonok, színházak stb. – kötelező utódállami támogatással; valamint korlátlan anyanyelvhasználat) és **a területi** (többségi magyar tömbök esetén) autonómia, ill. ezek vegyes kombinációja. Eddig – papíron – két ilyen létezett (Vajdaság és Székelyföld), ezeket is megszüntették, s belátható időn belül nem is tervezik hasonlók engedélyezését. Ismerve ellenségeink „húzd meg, ereszd meg” játékait, számtalan szöszegését és szisztematikus beolvasztási törekvéseit, még a legtökéletesebb, alkotmányosan és törvényileg garantált, számon kérhető autonómiákat sem fogadhatjuk el megoldásként. (Belátjuk azonban, hogy elszakított véreink speciális helyzetüknél fogva pillanatnyilag ennél többet nem

mernek követelni.) Ilyen langyos és kétes eredményt hozó tervezetet felelős magyarországi vezetés még ideiglenesen sem támogathat (arra hivatkozva sem, hogy az érintettek is ezt akarják!), **ennél mindenképpen többet kell elérnünk. Az autonómiákat csak úgy tartjuk megvalósíthatónak, hogy a teljes revízió (azaz Nagy-Magyarország visszaállítása) után mi adjuk meg a hozzánk került nemzetiségeknek.** Európa jövője szempontjából föltétlenül ez a változat lenne a leghajlékonyabb.

B) Az egykori magyar területek önálló, független államokat alkotnának (Dél-Szlovákia, Kárpátalja, Erdély, Vajdaság), mintegy beékelődnének a Csonkaország s a megszállók közé. Ez némileg kedvezőbb az A-változatnál, de szintén nem állítaná helyre a Kárpát-medence földrajzi, vízrajzi, gazdasági, katonai és kulturális egységét, továbbá folytonos féltékenységhez és marakodáshoz vezetne az anyaország s az utódállamok között, a mind nagyobb befolyás megszerzése végett. **Elfogadhatatlan a dolog azért is, mert a magyarság (Dél-Szlovákia kivételével) továbbra is mindenütt kisebbségi kiszolgáltatottságba kerülne** (a ruszinokkal, oláhokkal, rácokkal szemben), így megmaradása, fejlődése nem lenne biztosítva. A 4 tervezet közül ez a legproblémásabb s leghipotetikusabb (legutópisztikusabb), valószínűleg a nagyhatalmak is elzárkóznának előle, ezért nekünk sem szabad – a megfontolásán túl – jelentős energiát fordítanunk a kivitelezésére.

C) Részleges területi revízió, nagyjából az etnikai határok meghúzása. Itt határozottan le kell szögeznünk, hogy alapként szigorúan csak az 1920-ban fennálló etnikai-nemzetiségi összetétel jöhet szóba (tehát eleve elvetjük az utódállamok „telepítéspolitikája” nyomán bekövetkezett természetellenes „realításokat”!). Ennek végrehajtása úgy történhet, hogy a tömbmagyarságot s az 51 %-os magyar többségű részeket vita nélkül visszacsatoljuk, a vitatható, jelentős magyar kisebbségű területeken pedig nemzetközileg ellenőrzött népszavazásokat rendezünk, kizárva minden ellenséges nyomásgyakorlást és tisztességtelen befolyásolási kísérletet. Ennek nyomán hozzávetőleg (a bécsi döntések s a magyar katonai visszafoglalások utáni) 1942-es állapot állna helyre, esetleg valamivel többet szerezhetnénk vissza; ezzel **Magyarország területe kb. 180-190 ezer km²-re növekedne.** (Megjegyzem, a *Csurka*-féle igen szerény „határmódosítással” nem lehet mit kezdeni, hiszen könnyedén lemondana a Délvidék olyan egykor magyar többségű és stratégiai jelentőségű városairól, mint Szabadka vagy Újvidék. Arról nem is beszélve, hogy a többi országgal szemben semmilyen követelést nem támaszt. A hatalmas hazai és külföldi berzenkedések, támadások ellenére ez a fölvetés csak a „nesze semmi, fogd meg jól!” kategóriába sorolható, bár arra mégis jó volt, hogy fölmérjük a távolról sem magyarbarát világelit reagálásait.) Hazafias magyar csoportok körében talán **ez a változat bír a legnagyobb támogatottsággal**, s a Trianon igazságtalanságait, gáztetteit elismerő, semleges nemzetközi politikusok is ideális megoldásnak tarthatják. **Kétségtelen előnyei, hogy az etnikai-nemzetiségi viszonyokat a lehető legkorrektebben rendezi** (ami utólagos, kölcsönös lakosságcserevel tovább javítható!), **biztosítja a magyar nemzetrészek túlnyomó többségének visszatérését, megmaradását** és Magyarországon belüli szerves fejlődését, ugyanakkor viszonylag homogén nemzetállamok jönnének létre, tehát mi is **kevés nemzetiséggel „gyarapodnánk”**; az sem mellékes, hogy „véglegessége” ellenére is nyitva hagyná a kaput egy későbbi teljes visszacsatolás előtt. Ez a területrendezés nemzetiségi vonalon a lehető legigazságosabb, valamelyes gyógyírt jelentene a 80 éves magyar gyászra, egy csapásra mindenütt **megszüntetné a trianoni pszichózisokat**, lehetővé tenné, hogy ellenséges szomszédainkkal békés partneri kapcsolatokat ápoljunk (a barátság azért túlzás!), s az eddigi feszültségek feloldásával kitágulna a tér a gazdasági-kulturális emelkedés előtt, az időzített etnikai bomba hatástalanításával egész Európa rengeteget nyerne. **Hátrányai, hogy még mindig nem állna helyre a Kárpát-medence szerves egysége, de a magyar igazságérzet is csorbulna**, hiszen ősi területeink jelentős része továbbra is idegen megszállás alatt maradna. **A megvalósítás esélye igen csekély**, óriási ellenállásba ütközik, azonban egységes, eltökélt, erőszakos fellépéssel nem lehetetlen. Ez a variáció összmagyar támogatásra érdemes, **ugyanakkor ennél kevesebbel nem szabad beérnünk.**

D) A totális vagy teljes revízió, azaz a mindent vissza (beleértve Burgenland, Fiume és Horvátország is!). **Előnyei, hogy visszanyernénk egész őshazánkat, így igazságérzetünk hiánytalanul kielégülhetne, a Kárpát-medence egysége is minden téren megvalósulhatna,** s Magyarország jelentős középhatalomként végre megmutathatná, mire képes a saját erejéből. Magyar oldalon megszűnne a trianoni átok, fölloldódna a 80 éves sokk, s egy példaértékű (de nem önmarcangoló!) kisebbségi politikával valamennyi (kb. 50 %) nemzetiség jólétet, szabadságot, igazi otthont és hazát találna nálunk, valamint az eddiginél egy lényegesen magasabb színvonalú kultúrkörbe kerülne. **Magyarország rövidesen felzárkózna az európai élvonalhoz,** s szellemi kapacitásait, szerencsés fekvését, kiváló adottságait okosan felhasználva, gyors szaporodással pár évtizeden belül akár a kontinens vezető nagyhatalma lehetne. **Hátrányai, hogy a szomszédok „kisémmizve” éreznék magukat** (mint mikor a rablótól elveszik a zsákmányt!), **nem szűnne a gyűlölet és az ellenséges aknamunka,** az immár tekintélyes arányú hazai kisebbség bujtogatása; a trianoni pszichózist pedig fölváltaná a Trianon előtti általános irigység. E változat végrehajtásának, kiharcolásának **esélye majdnem semmi, isteni csodát igényelne.** Európában senki sem támogatná, s valószínűleg egy minden idegen zsarolással dacoló színmagyar kormány (hol van ma ilyen?) sem merne belevágni. Ennek ellenére jómagam (mindig szerettem a kihívásokat, a reménytelen ügyeket) erkölcsileg csak ezt tudom elfogadni véglegesnek, s nyilván derék őseink is e mellett voksolnának. Átmenetileg hajlandó vagyok a C-variánsért is síkraszállni, de soha nem feledve a végcélt.

* * *

Tengernyi értelmetlen küszködés, szüntelen pokoljárás, állandó lelki kínlódás jutott és jut a magyarságnak széles e világban. **A határokon innen és túl egyaránt végveszélyben vagyunk!** Arat köztünk a halál! **Mindez Trianon rettentő gyümölcse!** Annak a bánatfának sorsverte termése, melyet 80 éve vérünkkel s könnyünkkel öntözünk; és amelyet halálunkra szövetkező esküdt ellenségeink ültettek a vén Európa kellős közepébe. Bármilyen mélyek a gyökerei, bármilyen vastag és kemény a törzse, ki kell vágnunk, tövestől ki kell szaggatnunk, ha élni akarunk. Befejezésül örök tanulságul, mindnyájunk bátorítására és lelkesítésére, hadd idézzek néhány szívbemarkoló gondolatot **a Magyar Írók Szövetségének 1920-as kiáltványából.**

„Az isteni törvények és az emberi jogok nevében tiltakozik az a nemzet, amely a világháborúnak minden fordulatában győzhetetlen és legszebb győzelmeiben lovagias volt. Amelyet a nyugati hatalmak és a velük társult balkáni hordák csak a hazaárulás és egy idegen faji ideológia gonosztevőivel és örültjeivel szövetkezve tudtak leverni, megalázni és kirabolni. Európa becsülete nevében tiltakozik az a magyarság, melynek elszakított területein egy nagy múltú, nemes jellemű nép a poklok minden gyötrelmeit szenvedte kulturálatlan martalócoktól. A párizsi béketervezetet írott papírnak tekintjük, amely megíróra nézve szégyenletes, a magyarságra nézve pedig egyetlen sorában sem kötelező. Nem változtatnak ezen bizonyos képmutatóan eszközözendő fél-engedmények sem. Végső, elszánt ellenállásra szólítjuk fel a magyarságot a demarkációs vonalon innen és túl, s minden erőnket az ellenállás szolgálatába állítjuk. Minden eszközt megengedhetőnek tartunk, minden szövetséget megragadunk, minden fordulatot kihasználunk, amely közelebb visz minket testvéreinkhez és az igazság diadalához. A párizsi béketervezet, amely lábbal tiporja az önrendelkezési jogot, megtagadja a nemzettől az élet feltételeit, halálra ítél egy ősi és nagy jövőjű műveltséget, felmenti Magyarországot minden műveltségi szabály alól, szentesíti haragjának és kétségbeesésének minden mozdulatát. Megtagadjuk Nyugat-Európától az emberiességet, a műveltséget, sutba hajítjuk könyveit, elzárjuk tőle szellemünket, egész nemzedékekbe beoltjuk annak emlékezetét, hogy mit jelentenek a Nyugat álszent szólamai. Nincs többé egyetlen csepp vérünk és egyetlen jó gondolatunk Nyugat-Európa számára. Igazunkat és győzelmünket a történelem Istenének kezébe és a magunk elszántságába helyezzük. Éljen a területileg egységes, hű

nemzetiségeivel testvér, szenvedéseiben megtisztult, s a jövőben törhetetlenül bízó ezeréves Magyarország!”

Ha nem is tehetjük, legalább tudjuk, mit kellene tennünk!! Árpád apánk egyetlen épkézláb maradéka sem tűzhet maga elé vonzóbb és szentebb célt, mint eltaposott hazánk, karóba húzott népünk megmentését. Dolgozzunk tehát minden erőnkkel, teljes reménységgel a jobb sorsra érdemes Magyarország felvirágzásáért, az ördögi cselszövészel elhódított nemzetrészek és szülőföldjük visszaszerzéséért! A magyarok Istene világosítsa meg elménket, és bátorítsa szívünket ebben az életre szóló, gyönyörű küzdelemben!

Irodalom:

- Trianon Kalendárium 1997, 1998, 1999
  - Gondolatok a nemzetért (antológia)
  - Mentsük meg a hazát! (történelmi és nemzetvédelmi antológia)
  - Kitérés a pokolból (történelmi és nemzetvédelmi antológia)
  - Összeesküvés a világ ellen (a magyarországi és amerikai Védőkar Mozgalom vizsgálati anyaga)
  - Jelentések a határokon túli magyar kisebbségek helyzetéről (antológia)
  - *Badiny Jós Ferenc*: Igaz történelmünk vezérfonala Árpádig
  - *Henri Pozzi*: Századunk bűnösei + A háború visszatér...
  - *Yves de Daruvár*: Trianon – A feldarabolt Magyarország
  - *Raffay Ernő*: Trianon titkai...
  - *Palotás Zoltán*: A békeszerződések katasztrofális következményei
  - *Tormay Cecile*: Bujdosó könyve
  - *Málnási Ödön*: A magyar nemzet őszinte története
  - *Rónai András*: Térképezett történelem
  - *Marschalkó Lajos*: Világhódítók + Országhódítók
  - *Galántai József*: Trianon és a kisebbségvédelem
  - *Jámbor János*: Törpeállamok a történelmi Magyarország földjén
  - *Duray Miklós*: Önrendelkezési kísérleteink
  - *Lángi A. Mária*: Trianon
  - *Kollányi Károly*: Trianoni boszorkánykonyha
  - *Pat Robertson*: Az új világrend
  - *Hernádi Tibor*: A II. világháború igaz története
  - Különböző nemzeti újságok, folyóiratok vonatkozó cikkei, tanulmányai
- (Szeged, 1999 szeptemberében)

Megjegyzés: Ez a tanulmány a Magyar Műveltség Szolgálat 1999-es összmagyar pályázatára készült, ahol kiemelt első díjat nyert. Olvasd, másold és terjeszd minél szélesebb körben!
(*Vitéz Siklósi András*, a Tárogató főszerkesztője, a Turul Szövetség elnöke;
H-6723 Szeged, Becsei u. 3.; tel: 62/890-564, e-mail: siklosi.andras@tvnetwork.hu)

Siklósi András

Kegyetlen Párizs

Hiába riszálod magad
 hiába csillogsz-villogsz
 hiába ölelsz polip-karjaiddal
 nem érdekelisz nem esem hasra tőled
 Számomra nem vagy a fény városa
 sem Ady vagy Illyés bódító menedéke
 Nekem a Szajna az alvilág folyója
 karcsú hídjaid hanyatt dőlt kurtizánok
 csipkés tornyaid faragott tilalomfák
 édes illatod rothadó csatornabűz
 virágos parkjaid gyászos temetőkertek
 Nem vonzanak zsúfolt utcáid híres mulatóid
 pazar festményeid szobraid s palotáid
 Hidegen hagynak csábító kincseid
 idegenek bohém gondtalan lakóid
 megvetem hamis forradalmad

Nem hat meg talmi ragyogásod
 összes praktikád lepereg rólam
 Nekem egy fortyogó trópusi mocsár vagy
 honrablók vára szatírok bűntanyája
 pestises bordély rettegett viperafészek
 Gyűlöllek Párizs
 hazám megrontója fajtám gyilkosa
 Tántorgok benned mint a részeg
 utálom minden porcikádat
 kitépem gőgös Tigris*-bajszod
 s leköpöm álnok arcodat

A hazugság rideg fővárosa vagy
 Európa körbenyalt alfele
 a pokol megkövült hányadéka
 a barbárság és gyalázat metropolisza
 Maga a halál vagy népem koporsója
 villámló hentesbárd reccsenő bitó sikoltó guillotine
 Megátkozlak Párizs
 fulladj meg égi porig
 dőlj össze süllyedj el örökre
 magyarok vérivó hóhéra
 te szívtelen Versailles te szörnyű Trianon

(* Clemenceau gúnyneve)